

RODE BLOSEN

Joris Denoo

Verlegenheid, opwinding, vreugde, verliefdheid, woede, schaamte, verdriet hebben alle iets gemeen. Ze doen de mensen er anders uitzien. Ze kleuren bijvoorbeeld hun gezicht. In dit verhaal worden de belangrijkste rollen gespeeld door rode blossen. Het zijn soms leuke, soms vervelende dingen, die ook op wangen van kinderen kunnen verschijnen. Dan krijgen die een hoofd als een biet. Of een hoogoven. Het worden bewolkte kinderen. Of gloeiende. Waarom? Hoe komt dat?

Om dat te weten te komen, moet je de avonturen van Frederik, Hannes, Lies, Tim, Bram, Evelien, Pieter, Brahim, Fiene, Aisheh, Elien en vele andere kinderen eens lezen. Je kunt er zelf rode blossen van krijgen. Nog iets: er is ook een hond in het spel. Het is een bijna-rode hond met een gekke naam.

- 1** *Waarin Frederik gloeit als een hoogoven*
- 2** *Waarin gevallen en gebotst wordt*
- 3** *Waarin de spruiten weer groen zijn*
- 4** *Waarin we kennismaken met een broodje-Frederik en een broodje-pa*
- 5** *Waarin een nachtmerrie net echt lijkt*
- 6** *Waarin een rode hond het park op stelten zet*
- 7** *Waarin een geluksvogel op zijn hoofd gaat staan*
- 8** *Waarin een pony tegen een meester plast*
- 9** *Waarin Evelien en haar ma een prijs winnen*
- 10** *Waarin op 11 november 3 kinderen even beroemd worden*
- 11** *Waarin griep en ruzie de wangen kleuren*
- 12** *Waarin het sneeuwt en gloeit in Frederiks hoofd*
- 13** *Waarin Hannes het met een dure heer aan de stok krijgt*
- 14** *Waarin het eindelijk sneeuwt*
- 15** *Waarin iedereen weer een jaartje ouder wordt*

- 16 Waarin we heel treurig nieuws te horen krijgen**
- 17 Waarin allerlei roods gebeurt**
- 18 Waarin een kinderbetoging door de stad trekt**
- 19 Waarin oude meisjes nooit eens iets durven**
- 20 Waarin iedereen naar het Land van Kokanje reist**
- 21 Waarin een rode hond wel kersenspitten lust**
- 22 Waarin een roodhuid op ziekenbezoek gaat**

Hoofdstuk 1 Waarin Frederik gloeit als een hoogoven

'... rik'.

'Wil je asjeblief wat harder spreken, jongen?'

'... derik'.

'Wablief!?'

'Frederik'.

'Aha! Eindelijk horen we het helemaal! Wat heeft dat lang geduurd. Frederik dus. Mooi. Is dat nu zo moeilijk? Het is toch je eigen naam? Je was die toch niet vergeten? Hé, Frederik?'

Frederik haalt zijn schouders op. Hij kijkt naar buiten. Naar niets. De zon schijnt. Het is een echte ramp: het is 1 september.

Eerst heeft zijn gezicht de kleur van een roze pompelmoes. Dan van een boze sinaasappel. Diep oranje dus. Daarna wordt het knalrood. Bloedrood. Zo rood als een kreeft. Zo rood als een kilogram tomaten.

Achtenveertig ogen kijken naar hem. Het lijken er wel duizend. Frederik voelt al die ogen in zijn rug prikken. Zijn oren ruisen als watervallen. Zijn hele hoofd gloeit nu als een hoogoven. Het is stomvervelend. Hoe harder Frederik denkt dat hij niet rood mag worden, hoe roder zijn gezicht wordt. Telkens en telkens opnieuw. Dat gebeurt heel vaak met hem.

Omdat hij zijn naam moet herhalen.

Omdat hij een stom gedicht moet voordragen.

Omdat hij hardop moet lezen.

Omdat hij zijn eigen naam hoort roepen.

Omdat zijn eigen naam in een vraagstuk voorkomt.

Dan schieten de vlammen naar zijn hoofd. Wat is dat toch erg. Bestaat er een pilletje tegen? Hij zou het liefst door de vloer zakken, dieper en dieper, tot in China of Australië.

Kijk: nu is hij net een indiaan.

'Hé, roodhuid', grinnikt Pieter.

Zie je wel. Hoe moet het verder als hij altijd zo holderdebolder stomvervelend rood wordt? Als hij een leuk meisje ziet? Als hij trouwt? Als hij een toespraak houdt? Als hij bij zijn baas moet komen? Als hij op televisie te zien is? Oei oei oei toch. Dan is hij nog liever blauw van de kou.

Nu kijkt Frederik weer naar de meester. En naar de andere kinderen in de klas. Gelukkig is iedereen alweer met zijn eigen zaken bezig. Het is de eerste dag van het nieuwe schooljaar. De meester deelt allerlei splinternieuwe spullen uit: schriften, linialen, potloden, gummetjes, balpennen. De kinderen schrijven hun naam in de schriften. Allemaal doen ze dat for-mi-da-bel mooi. Maar dat zal niet lang zo zijn. Blader over twee of drie weken maar weer eens in al die schriften! Bij sommige kinderen hangt hun tong uit hun mond. Die is roze als garnalen. Of rood als snoep.

'Als een biefstuk dat niet gebakken is', denkt Frederik. Hij stoot zijn buurjongen Pieter aan.

'Hé! Psst!'

'Wat is er?'

'Je hebt een blauwe tong'.

'Niet waar'.

'Wel waar. Je hebt aan je potlood gelikt. Nu is je tong zo blauw als die van onze hond'.

'Honden hebben geen blauwe tong. En mijn potlood is zwart'.

'Wel, hoor'.

'En jij ... jij hebt een hoofd als een biet. Je ziet er ... '.

Daar passeert meester Tom weer. Roodhuid en Blauwtong zwijgen. Ze zien de wenkbrauwen van de meester over zijn voorhoofd naar omhoog kruipen. Oef, hij loopt hun bank voorbij.

'Het bleekgezicht krijgt rimpels', fluistert Pieter. Frederik proest het uit. Ai ai, een regenbui over dat mooie, nieuwe, nette schrift! Snel als de wind draait bleekgezicht Tom zich om.

'PETER!' buldert hij knoerthard. Iedereen wipt geschrokken op. Vlak daarna kun je een speld horen vallen.

'Maar ... maar het is Piéter, meester, niet Peter', hakkelt Pieter. 'En ... en ... mag ik

naar de wc? Het is ... het is echt héél ... ooh!

Pieter springt bliksemsnel uit zijn bank, loopt naar de deur, rukt die open en spurt weg. Meester Tom kijkt stomverbaasd. Hij heeft nu ogen zo groot als soepborden. Niemand durft een vin te verroeren. En Frederik ... Hoeveel keer in zijn leven heeft Frederik nu al een hoofd als een biet gehad? Genoeg voor een heel groot bietenveld!

'En nu,' zegt bleekgezicht Tom, hij ademt heel diep in, 'en nu maken we even kennis met elkaar. Iedereen vertelt twee minuutjes over zichzelf. Zo leren we elkaar heel vlug kennen. Wie begint?'

Hij stapt naar het venster en loert naar buiten.

Twéé minuten over jezelf vertellen!? Maar dat is een eeuwigheid! Lap! Daar heb je het weer ...

Arme Frederik Hoogoven!

Hoofdstuk 2 Waarin gevallen en gebotst wordt

Wat fietst ze daar weer zo prachtig voorbij! De wind harkt haar bruine haren achter haar oortjes samen. Haar fiets blinkt in het felle zonlicht. Het doet verdorie pijn aan je ogen.

Het is Evelien.

Hannes kijkt zijn ogen uit. Zijn mond valt open.

'Hé, slome! Ben je weer naar de meisjes aan het loeren?' roept iemand hard. Kwaad kijkt Hannes om. De hele straat kon het jandomme horen. Stik, daar heb je die enge Bram weer. De vlammen slaan uit Hannes' hoofd. En nu kijkt natuurlijk ook Evelien om. Heeft ze het gehoord?

BOINK!! PARDAF!!

De fiets klettert op de grond. Daar ligt ze.

'Au au au!'

Hannes kijkt naar Bram. Bram kijkt naar Hannes. Dan hollen ze allebei naar Evelien. Die krabbelt overeind en gaat op de stoeprand zitten. Ze wrijft over haar linkerknie. Die gloeit gemeen. Een vrouw zet de fiets tegen de gevel van een huis. 'Heb je je pijn gedaan, meisje?' vraagt ze bezorgd.

Evelien knikt. Het lijkt op ja en het lijkt op nee.

'Laat eens zien'.

De vrouw zet haar tas op de grond. Voorzichtig heft Evelien haar hand op. De knie ziet rood en blauw, maar erg is het waarschijnlijk niet.

'Hm, dat gaat nog', zegt de vrouw. 'Kun je er op staan?'

'Ik denk het wel', antwoordt Evelien. Nu komt er nog wat paars bij het rood en het blauw.

'Goed', knikt de vrouw. Ze pakt haar tas en stapt weer door. Hannes onderzoekt Eveliens fiets. Hij heeft een ernstige rimpel in zijn voorhoofd. De bel heeft een flinke deuk gekregen. Het voorste wiel staat scheef. Bram gaat naast Evelien op de stoeprand zitten. Haar hoofd ziet rood.

'Eh ...', hakkelt Bram.

'Eh ...', komt Hannes zeggen.

'Sss ...', doet Evelien.

Bram wou vragen: doet het veel pijn? Hannes wou zeggen: je fiets is niet helemaal stuk, hoor! Evelien heeft pijn. Het is alsof iemand met een fijn tangetje voortdurend in haar knie knijpt. Zo zitten ze daar met z'n drieën met koppen zo rood als bieten. Drie op een rij, op de stoep, in de zon. Maar kijk ... daar verschijnt een glimlachje op Eveliens gezicht. Ze kijkt naar Hannes. Dan naar Bram. En weer naar Hannes. Welke mooie, rode blossen!

'Doet je knie pijn?' vraagt Hannes dan. Hij durft niet eens naar Eveliens knie te kijken.

'Natuurlijk doet haar knie pijn!' antwoordt Bram in haar plaats. Hij kijkt naar de voorbijrijdende auto's.

'Pff ...', doet Evelien. Ze haalt haar schouders op. Plotseling springt ze op, met een grimas op haar gezicht. Ja: lopen gaat wel, maar er is een hinkstapje bij. Ze pakt haar fiets.

'Hé, dat wiel', wijst ze.

'Wacht', roept Hannes. Hij klemt het wiel tussen zijn benen en rukt aan het stuur.

'Ziezo'.

Evelien knikt en lacht. Hannes voelt zich een hele piet. Bram prutst aan de bel met de deuk erin.

'Dank je wel', zegt Evelien. Ze geeft Hannes vlug-vlug een zoen midden in zijn gezicht. Dan fietst ze snel weg. Verbaasd kijken de jongens haar na: één met ogen als schoteltjes waar poezen uit drinken en één met grote blossen op zijn wangen en een natte neus.

'Je ziet eruit als een biet', zegt Bram dan.

'Jouw schuld dat ze viel!' roept Hannes.

Hij loopt zo vlug als de wind naar huis. Zo koelt zijn hoofd een beetje af.

PARDAF!!

Frontale botsing op de hoek van de Peperstraat en de Koffiestraat. Van de ene school komt een zekere Frederik aanhollen. Van de andere school komt een zekere Hannes aanhollen. Beide voetgangers dragen op hun schouders een hoofd als een zwaailicht. Hoe komt het dan dat ze elkaar niet kunnen ontwijken? Dat ze als botsauto's pardoos op elkaar inbeuken?

PARDAF!!

Een seconde later zitten ze allebei op het trottoir, zonder dat ze het zelf willen. Wat een gek gezicht.

'Hé!!'

'Zeg!!'

De twee jongens kijken elkaar stomverbaasd aan. Ze kennen elkaar niet. Het zwieplicht tussen hun schouders kleurt rood. Beteuterd krabbelen ze overeind. Niemand gewond? Ach, de blutsen en de builen worden straks wel geteld, stiekem, in de badkamer, als niemand het ziet.

'Zeg, jij liep nogal hard, hé!'

'Ik had je niet gezien, hoor!'

'Kun je dan niet uitkijken?'

'Ik was toch al bijna de hoek om, hoor!'

'Liep je misschien te dromen?'

Dan weten ze plotseling niks meer. Ze kijken toch even naar hun kleren, hun benen, hun handen. Alles zit er nog aan.

Daar klinkt vrolijk gerinkel. Een man op een fiets flitst voorbij.

'Hei, meester!' roept Hannes.

'Hoi, dag Hannes!'

Frederik kijkt naar de wielen die het zonlicht versplinteren. En naar de kerel die op de fiets zit.

'Is dat je meester?' vraagt hij dan. Hannes knikt. 'Wow, dat is helemaal geen meneer. De mijne is een meneer. Tom heet hij. Hij draagt altijd jeans en dassen met schuine strepen op. Hij komt met de auto naar school!'

'Mijn meester Jan staat op zijn hoofd', zegt Hannes.

'Om les te geven?' vraagt Frederik.

'Nee, malle! Alleen maar ... eh ... wel, af en toe staat mijn meester op zijn hoofd. Begrijp je dat dan niet? Is dat zo gek misschien?'

'Ja hoor, nee hoor', knikt en schudt Frederik. 'Op welke school zit je dan?'

'De school naast het zwembad. En jij?'

'Niet ver van het station'.

'Is daar ook een school?'

'Jaja'.

'Een leuke?'

'Pff ... Mijn meester staat nooit eens op zijn hoofd'.

'Het is ook pas 1 september, hé. Kun je nu nog niet weten. Ken je hem goed, je meester?'

'Eh ... nee. Eigenlijk niet. Maar jij ... '.

'Ik zit voor de tweede keer in de derde klas', zegt Hannes. Hij klinkt een beetje trots.

'Van mij is het de eerste keer'.

'Daarom ken ik meester Jan al zo goed. En eigenlijk doe ik het voor hem. Ik heb hem zo graag en hij heeft mij zo graag dat ik weer in zijn klas zit. Elke week staat hij ongeveer tien keer op zijn hoofd. Moet je ze dan allemaal zien kijken!'

'Haha!'

'Knalrood wordt dat hoofd dan. Vuurrood. En wij doen soms ook gymnastiek in de klas zelf'.

'Elke dag?'

'Meestal wel. Tien keer door je knieën buigen. Tot je niks meer hoort kraken. Tien keer met je armen zwieren. Eerst links, dan rechts. Tien keer diep in- en uitademen'.

'Het is toch een gekke meester die zomaar op zijn hoofd staat!'

'Dan ziet hij Australië liggen, zegt hij. Daar wonen onze ... onze ... '.

Hannes kent het speciale woord niet meer.

' ... Daar hangen onze omgekeerde mensen', zegt hij dan. 'Die wonen onder aan de wereld'.

Frederik proest het uit.

'Misschien hebben ze onze botsing gevoeld. Een aardbeving kan heel klein beginnen. Er was eens een vlinder in Japan die een grote aardbeving in Amerika heeft gemaakt'.

'Ja', knikt Hannes. Dan weten ze plotseling weer niks meer.

'Wel, nu moet ik weg'.

'Ik ook'.

'Dag', zegt Frederik. Hannes schiet als een pijl uit een boog weg, de hoek om. Wat een wildebras.

'Zie je wel dat hij veel te hard loopt', denkt Frederik. Ook hij begint weer te hollen, in de andere richting.

Aan de ene kant van de stad komt een jongen met een knalrood hoofd thuis. Aan de andere kant van de stad komt een jongen met een vuurrood hoofd thuis.

'Maar je zweet als een das!' roept de ene moeder.

'Je loopt je nog eens een ongeluk!' zegt de andere vader.

Kijk: nooit is het eens goed. Ofwel kom je te laat. Ofwel loop je te vlug. Ofwel bots je tegen een ander kind op. Of je zweet te veel. Altijd, altijd is er iets. Het is ... het is om een hoofd als een biet van te krijgen. Nog maar eens!

Verbaasd kijkt Evelien om. Wie roept daar nu plotseling zoiets geks?! Ze heeft ...

BOINK!! PARDAF!!

Eén seconde lang weet ze niet wat er gebeurt. Dan ligt ze pardoos op de grond. Haar fiets klettert naast haar neer. Pijn flitst door haar linker knie.

'Au au au!'

Even verschijnt er sneeuw voor haar ogen, net als op televisie. O ... misschien valt ze nu in zo'n akelig zwart gat. Dat heeft ze af en toe. Nee ... gelukkig niet. Oef. Ze kijkt naar haar knie. Ai ai. Die ziet er uit als een rotte appel. Gemeen pijn doet hij: alsof iemand er met een scherp mesje de schil afhaalt. Evelien kijkt op: plotseling staan twee jongens bij haar. En een vrouw met een boodschappentas. Ze buigt zich bezorgd over Evelien. Ze vraagt iets. Evelien hoort het niet. Voorzichtig legt ze haar hand op haar knie.

'Nee, ja', gebaart ze. Even heft ze haar hand op.

'Kun je er op staan?'

'Ik denk het wel'.

'Goed'.

De jongens gaan naast haar op de stoeprand zitten. Ze kijken niet naar haar knie. Ze kijken voor zich uit, naar niets.

'Eh ... ', zegt de één. Hij heeft grappig stekelhaar.

'Eh ... ', begint de ander. Hé, die is ze daarnet voorbij gefietst. Meer zeggen ze niet.

'Sss ... ', doet Evelien. Maar kijk: ze loopt alweer. Een beetje stijf, maar het gaat. De jongens onderzoeken met een ernstig gezicht haar fiets.

'Zo'.

'Wie van de twee riep daarnet zoiets geks?' denkt Evelien.

'Dank je wel', zegt ze. Ze geeft de jongen met het grappige stekelhaar een smak van een zoen en fietst vlug weg, dansend op de trappers. Kijk: nu heeft niet alleen haar knie een rode kleur! Hannes' hoofd wordt één-twee-drie een vuurrode bloem. Wat doet hij nu? Wegwezen maar!

'Hei!' wuift Evelien. Daar spurt Pieter. Hij zit ook op haar school. En ginds vliegt Frederik door de straat.

'Dag Frederik!' roept ze. Frederik blaast en puft als een stoomtrein. Hij gaat ook zo snel! Hij loopt bijna vlugger dan Evelien op haar fiets. De bel op de fiets doet het niet meer. Ook in de knie van het meisje zit een deuk. Gelukkig schijnt de zon.

Hoofdstuk 3 Waarin de spruiten weer groen zijn

'Maar wat zie je eruit, Evelien!' zegt ma. 'Kijk eens naar die vegen op je mouw! En je kousen! Wat heb je nu toch weer uitgespookt?!

'En mijn knie dan!' roept Evelien boos. 'Telt mijn knie soms niet mee?! Hij doet pijn, hoor! Het nijpt gemeen!'

'Wat is er dan gebeurd?'

'Ik ben gevallen'.

'O?'

'Met mijn fiets'.

Ma zucht diep. Zelfs de gordijnen bewegen mee.

'En je fiets is ook weer stuk, zeker?'

'Alleen de bel', mompelt Evelien.

'O, gelukkig'.

'En het wiel'.

'Ai ai ai toch'.

Hoofdschuddend legt ma drie spruiten in Eveliens bord.

'Die ga je nu alle drie helemaal opeten, hoor! En niet onder je aardappelen verstoppen! Dan geneest die knie van je vlug'.

'Eèèèk'.

'Hoor ik je nog?!'

Met lange tanden en een gezicht als een regenbui prikt Evelien een halve spruit op haar vork. Bah, welke domme kok heeft die ondingen toch uitgevonden.

'Waar ben je met je fiets gevallen?' vraagt ma dan.

'Eh ... in de Parkstraat. Iemand ... eh ... ik ... '.

'Wablief? Hoe kwam dat toch?'

Evelien kleurt lichtrood.

'Ik botste tegen de stoep op'.

'Aha, keek je weer niet uit? Was je weer ... '.

'Iemand riep plotseling iets. Ik ... '.

'Wie dan wel?'

'Dat ... dat weet ik niet meer!'

Evelien slikt die vreselijke halve spruit nu in één keer door.

'Je moet voor je kijken als je op de fiets rijdt', zegt ma. 'Het is veel te gevaarlijk in het verkeer. En de Parkstraat is zo druk rond schooltijd! Als je het mij vraagt: jong én gek. Dat zijn ze allemaal!'

'Ja, ma', knikt Evelien. Ze stopt nog een halve groene spruit in haar rode hoofd. Ze kan er maar beter dapper mee doorgaan, want ma blijft dapper toekijken tot die drie ondingen op zijn.

'Kan je fiets nog wel rijden?'

'Mm', knikt Evelien met volle mond.

'Zeker weten?'

'Ik ben naar hier gefietst, hoor! Het voorste wiel was een beetje krom en in de bel zit een deuk!'

'Kinderen toch!' moppert ma.

'Moeders toch!' denkt Evelien.

'Twee jongens hebben me geholpen', zegt ze plotseling.

Oink! Het spruitje is nu door haar keel. Het valt in haar maag. Plons!

'Twee jongens, hé', zegt ma. 'Kennen we ze? Wie riep wat naar je? Dat vertelde je daarnet toch, hé?'

'Dat weet ik niet, hoor! Alles ging zo vlug!'

'Misschien riep één van die jongens wat naar je. En toen kreeg hij spijt omdat je viel. En dan ... '.

'Hé, ma! Dat kun jij toch allemaal niet weten?!'

'Wel, vertel het me dan zelf eens!'

'Maar ik weet het niet meer!'

Ma kijkt naar Evelien. Evelien kijkt naar die reusachtige, lelijke groenten in haar bord. Zelfs het allerkleinste spruitje is voor haar nog veel en veel te groot.

Nog twee hele.

Nog vier halve. Dat wordt een hele klus!

'Bah, net de braakballen van een uil met griep', denkt ze.

'Ma?'

'Ja?'

'Ik krijg keelpijn van die spruiten!'

'Dan slik je ze maar in kleine stukjes door, kind. Spruitjes zijn heel gezond. Niemand is er al dood van gegaan. Vraag het maar eens aan je nieuwe meester!'

'Moeders weten altijd iets', zegt Evelien.

'Kinderen eten altijd niets', zegt ma. 'En heb je gisteren die vreselijke beelden op televisie gezien? Hé? Van de hongersnood in Soedan? Al die kinderen met hun dikke buiken, dunne benen en vliegen op hun mond? Die hebben niks te eten, hoor! Zelfs geen half spuitje per dag'.

Evelien kijkt sip.

'Ik wil best wel met ze delen'.

'Alleen je spuitjes, zeker!'

'Ook friet en ijs'.

'Eet nou maar'.

Ach, waarom maken de mensen het allemaal toch zo moeilijk. En altijd weten ze iets.

'Als ik later met mijn man getrouwd zal zijn, is het elke ochtend cola, elke middag pudding en elke avond ananas'.

'Leer eerst maar eens fietsen, meisje. Als er dan weer zo'n kerel naar je roept... '.

'O!'

Hoofdstuk 4 Waarin we kennismaken met een broodje-Frederik en een broodje-pa

De sneltrein giert over het oprijlaantje, flitst door de keuken en houdt puffend en zwetend halt in huis bij de tafel met broodjes, boter, kaas, yoghurt, ham, tomaat.

'Je loopt je nog eens een ongeluk!' zegt pa. Hij snijdt enkele broodjes middendoor. Dat kan hij prima, want hij is dokter.

'Je moest eens weten!' denkt Frederik. Maar hij vertelt lekker niks. Die botsing van daarstraks met ... verhip, hoe heet die knul ook weer? Hannes. Ja: dat riep zijn meester die daar voorbijfietste. Zo is het: Hannes.

'En toch ben je nog tien minuten te laat'.

'Maar ik heb hard gelopen, hoor! Het hele laatste stuk in één keer'.

'Ja, dat merken we. Zijn je handen proper? Ga maar aan tafel'.

Pa smeert boter op de broodjes. Lies en Tim hebben hun mond al vol. Gelukkig maar, want ...

'Ggrrmmpff!!'

'Mmmffpprrff!!'

Zie je wel. Die twee zullen wel weer wat weten. Frederik gaat tussen de tweeling in zitten. Dat is zijn vaste, maar zeer gevaarlijke plaats. Die twee monsters zijn al twaalf jaar. Ze maken elke dag ruzie met elkaar en met hun jongere broer. Arme

Frederik Hoogoven zit daar als een stootkussen tussen. Als je dààr geen gloeiend hoofd van krijgt! Gelukkig is pa er elke middag even bij.

'Heb je weer je liefje gezien?' plaagt Tim. 'Hoe heet ze?'

'Of zat er een hond achter je aan?', vraagt Lies. 'Wie van de twee is er begonnen? Hondjes lusten wel een brokje kindervlees'.

Hihihhi! Hahaha!

'Niet praten met je mond vol', zegt Frederik. Links en rechts geeft hij een tik. Van links en rechts krijgt hij een stomp terug.

'Wat moet er op je broodjes?' vraagt pa. 'Kaas? Ham? Gehakt? Tomaat? Alles?'

'Dat doe ik zelf wel, hoor'.

'O la la', zegt pa. 'Ga je gang maar'.

'Zeg, pa'.

'Ja?'

'Ik ken een meester die in de klas op zijn hoofd staat'.

'O ja? Toch niet Tom? Meester Tom? Zeg, hoe was het vandaag? Is het een toffe meester? Ik ken hem erg goed, hoor'.

'Jaja. Eh ... naast het zwembad is er ook een school'.

'Dat weet ik, ja'.

'Daar is er een meester die elke week wel tien keer op zijn hoofd staat'. Frederik neemt een grote hap uit zijn broodje-tomaat-ketchup-kaas. Het verdwijnt bijna helemaal in zijn hoofd.

'Ik ken een jongen die elke week tien keer op zijn hoofd valt', proest Lies.

'Hahaha!'

'Vooruit,' zegt pa, 'eten, jullie!'

'Hihihhi!'

Die pa weet nooit goed wat te zeggen. 'Eten', zegt hij bijvoorbeeld tegen de tweeling. Maar die vreten zich elke dag door bergen lekkers heen.

'Kijk: een broodje-Frederik', zegt Tim. 'De rode verf druipt er weer aan alle kanten uit. Moet dat helemaal in je hoofd?'

Frederik antwoordt niet. Je kunt die twee maar beter niet tegen je hebben.

'Dat moet een toffe school zijn', begint hij weer.

'Jouw meester Tom is ook tof', zegt pa. 'Ik ken hem van de schaakclub. Tom is een kraan in het schaken. Hij verslaat zelfs de computer'.

'Ai ai,' denkt Frederik, 'dat worden dus superzware rekenlessen dit jaar'.

'Is hij echt knapper dan de computer?'

'Zeker weten. En de computer is getest door een bekende schaker uit Rusland. Kasparov heet hij. Een wereldkampioen'.

'En jij?'

'Ik ... o, ik eh ... ik leer elke week bij!'

Pa stopt nu ook een broodje in zijn hoofd. Het is volgeladen met een beetje van alles wat op tafel staat. Daarom smaakt een broodje-pa eigenlijk naar niets.

'Zat je vroeger wel op de goeie school?' vraagt Frederik.

Drie paar ogen kijken hem nu verbaasd aan.

'Wat bedoel je daar nu mee?'

'Wel ... '.

'Aha!' roept pa. 'Ik voel het al! Meneer wil ... Nee nee, hoor: je blijft bij meester Tom! Het is verdorie pas 1 september! Je zult zien: het is een strenge meester, maar een goeie. En ik speel graag een partijtje schaak met hem!'

'Net iets voor jou', fluistert Lies tegen Frederik.

En daarmee is de kous af.

Of nee. Oppassen. Uitkijken.

'Zeg,' begint pa weer, 'waarom ... hoe komt het dat je voortdurend over die andere school praat? Meesters die op hun hoofd staan? Tien keer per week? Les moeten ze geven! Hoe weet jij dat allemaal zo goed, hé?'

'Eh ... er is een nieuwe jongen in onze klas', liegt Frederik. 'Hij doet de derde klas voor de tweede keer. Hij komt van die andere school en ... '.

'Luister maar niet te veel naar al die verhaaltjes', waarschuwt pa.

Links en rechts van Frederik knikken twee hoofden dapper mee. Ach, hij zegt al niks meer.

'Hoe heet die nieuwe?' vraagt Lies.

Jandomme, kan die door de mensen heen kijken, misschien? Het lijkt wel een verhoor.

'Jantje Verdomme!' snauwt Frederik boos. Hij grabbelt in de mand en stopt zomaar een broodje-zonder in zijn hoogoven.

'Nu is het welletjes, hé', sust pa.

Arme Frederik toch: een slechte school, een strenge nieuwe meester, een pa die verliest van de schaakcomputer en zijn nieuwe meester zo goed kent, een krenge van een zus, een klier van een broer, en ... een hoofd als een biet. En het is pas 1 september. En, o ramp, vanmiddag moet hij in de klas twee minuten lang over zichzelf vertellen. De helft van de kinderen heeft dat vanmorgen al gedaan.

Maar de zon schijnt. Dat is al iets. En Frelito komt kwispelstaartend af. Plagen dieren elkaar wel eens?

Hoofdstuk 5 Waarin een nachtmerrie net echt lijkt

Door het rolluik op de slaapkamer vallen lange, schuine strepen licht naar binnen. Net de tralies van een kooi. Dat rolluik mag nooit helemaal naar beneden. Dan voelt Frederik zich als een lieveheersbeestje in een luciferdoosje. In de andere kamer ligt de tweeling nog te roezemoezen.

Frederik telt de strepen op de muur. Telkens opnieuw. Het zijn er bijna tien. Stilaan verdwijnen die. Steeds minder staan er ginder. Hé, een rijm. Dat krijg je dan, van al dat tellen: een punthoofd en een rijm.

Steeds minder zijn er ginder.

Ginder zijn er steeds minder.

Tellen en dichten gaan lekker samen in bed. Waren alle rekenlessen maar zo. Frederik rolt zich op als een egel. Zou Frelito beneden al slapen? Als het volle maan is, jankt hij wel eens. Dan roept hij naar de andere honden in de buurt.

Oeoeoe!!! Oeoeoe!!!

De grootste man ter wereld is vandaag dood. Dat zeiden ze vanavond in het journaal. Hij kon zo met zijn elleboog op een telefooncel leunen. Om te bellen moest hij zich diep bukken. Het was natuurlijk weer een Amerikaan. Dat krijg je van al die hamburgers. Frelito krijgt nooit vlees of patat. Alleszins geen namaakvlees. Hij eet speciaal hondenvoer, twee keer per dag. En hij moet wachten tot de mensen gegeten hebben. Pas dan krijgt hij zijn brokjes. Daarna ...

'Wel, nog iets, Frederik?' blaft meester Tom.

'Eh ... eh ... ', stamelt de arme jongen.

'Wel, je hebt toch een hobby? Of heb je je tong ingeslikt?'

'Nee, ja, nee bedoel ik!'

'Wel?'

'Ik heb een hond', fluistert Frederik.

'Harder! De hele klas moet het kunnen horen!'

Meester Tom slaat met een nagelnieuwe liniaal keihard op zijn tafel. Frederik springt wel een meter hoog.

'Ik heb een hond!!!' schreeuwt hij.

'Hoe heet je hond?'

'Fre ... '.

'Harder!'

'Frelit ... '.

'Wablief!?'

'Frelito!'

'Hahaha!!' klinkt het in de klas.

'Maar dat is geen naam voor een hond, potverdorie!' brult meester Tom. De hele klas giert het nu uit.

'Toch heet hij Frelito. Het is ... het is ... het is een geheime afkorting. Niemand weet ... '.

'Maak dat je grootje wijs, Frederik Hoogoven! Als straf zul je duizend keer rond het stadspark lopen'.

Frederiks hoofd staat nu in brand. De kinderen van de derde klas joelen door elkaar. Duizend keer!

'En nu ... ,' dondert meester Tom, 'en nu: iedereen op zijn kop!'

Iedereen gaat nu op zijn hoofd staan. Ook de meester. Zijn das met schuine strepen hangt als een strop om zijn nek. En uit zijn jeans komen twee melkwitte benen tevoorschijn. De rokjes van de meisjes vallen naar omlaag. Het zijn net omgekeerde bloemen, met hun stengels in de lucht en hun kelken op de grond. Of omgevallen paraplu's. De jongens krijgen vuurrode koppen en ogen als padden. En helemaal moederziel alleen staat Frederik, vooraan in de klas, op zijn beide benen.

'Ik kan niet op mijn hoofd staan!' huilt hij. 'ik kan niet op mijn hoofd staan!'

Maar niemand hoort hem. Niemand luistert. Hij is verloren. Arme Frederik Hoogoven. Het is net echt. Zelfs 's nachts laten ze hem niet met rust.

Hoofdstuk 6 Waarin een rode hond het park op stelten zet

Ffff ... Ffff ... Ffff ... Daar schiet een steekvlam omhoog, tot bijna in de reusachtige ballon. Je hoort het van heel ver. Ffff ... Ffff ... Even blijft de citroengele ballon een paar meter boven de grond schommelen. Dan stijgt hij langzaam op. Als een hele grote, zwevende paddenstoel. Hij neemt zijn twee ballonvaarders en zijn reclameboodschap mee naar de hemel. Enkele mensen klappen in hun handen. Tientallen gezichten kijken naar de lucht. In de mand van de ballon staat een man met een leren jekker en een zeemanspet. Naast hem zie je een meisje dat een zilveren lint draagt. Ze wuift naar de stipjes op het gras in het stadspark.

'Dat gaat prima. Er is thermiek', bromt de pa van Pieter tegen een andere man.

'Ja,' knikt die, 'het gaat vlotjes'.

Zijn snor is zo geweldig groot dat je het sigaretje tussen zijn lippen bijna niet ziet. Straks schroeit hij zich nog. Pieter kijkt naar de ballon. Die wordt alsmaar kleiner. Je ziet het meisje met het zilveren lint al niet meer wuiven. En de reclameletters kun je nog net lezen. Daarna kijkt hij naar het gras in het stadspark. Dan naar zijn pa.

Termiet!? Een witte mier hier in het park!?

Dat kan toch niet.

'Pa, eh ... de termiet leeft in grote kolonies in de warme landen. Dat zijn witte mieren. Heb je termiet nodig voor een luchtballon?'

De man met de formidabele snor grinnikt.

'Thermiek, jongen', glimlacht pa. 'Niet termiet. Thermiek heeft te maken met stijgende en dalende lucht. Daar maken ballonvaarders gebruik van. Die hebben thermiek nodig voor een goede vaart!'

'Wind toch ook, hé?'

'Ja. Ook wind. Maar geen mieren!'

De man met de snor zoekt nu met zijn rechterhand naar het sigaretje onder zijn oerwoudsnor.

'Goeie thermiek vandaag', zegt hij.

'Ja', knikt pa.

Pieter staart naar de citroengele stip tot hij er tranen van in de ogen krijgt.

'Ik ben de vader', zegt de besnorde man plotseling.

'Aha!' doet pa. 'Dat dacht ik al. Ik zag je bij je dochter!'

'De Kastanjefee', knikt de man trots.

'Mag u zelf niet mee in de ballon?'

'Nee. Alleen mijn dochter. Omdat ze Kastanjefee is dit jaar. Ze heeft veel prijzen gekregen!'

'Leuke prijs, zo'n ballonvaart!'

'Hm', knort de man. 'En ze heeft ook in de krant gestaan!'

'Zo. Draagt ze daarom dat zilveren lint? Omdat ze Kastanjefee is?'

'Ja. Verleden week is ze verkozen, voor een jaar lang. Veel prijzen. Vandaag vliegt ze in een ballon. Het is een druk leven, hoor. Morgen moet ze ... '.

Pieter luistert al niet meer. Daar komt een grappige hond af. Aan zijn lijn sleurt hij een jongen met zich mee.

'Hoi, Frederik!'

'Hei, Pieter!'

'Heb je de hond meegebracht? Hoe oud is hij? Brààf! Brààf!'

'Acht maanden'.

'Hij heeft een vreemde naam, hé? Hoe heet hij ook weer?'

'Frelito', zegt Frederik stilletjes. Hij kijkt in de lucht.

De ballon is een heel verre stip geworden. De mensen beginnen het park te verlaten.

'Frelito, ja. Hij heeft drie bazen, hé?'

Frederik knikt.

'Kan dat wel, drie bazen voor één hond? Luistert hij naar alle drie?'

'Jaja. Ieder een stukje'.

'Haha!'

'Wie is dat meisje in de mand? Met het zilveren lint?'

'Dat is de Kastanjefee. Ze heeft verleden week de verkiezingswedstrijd gewonnen. Dat is haar vader daar. Bij mijn pa'.

'Wat moest ze dan doen?'

'O, weet ik veel. Ik was er niet bij, hoor'.

'Waarschijnlijk verzen opzeggen. Of eieren bakken. Zingen. Dansen'.

'Bah'.

'Er is wel een goeie thermiek vandaag', zegt Pieter. Hij stopt zijn handen in zijn broekzakken. Pa praat nog wat met de vader van de fee. Pieter wacht. Verdorie, begrijpt Frederik wel wat hij zegt? Jakkas. Vanuit zijn ooghoeken gluurt hij naar zijn vriend.

'Het ging goed. Er was veel thermiek', zegt hij nog eens, nu een beetje harder.

'Pieter!' wenkt pa. 'Het is tijd!'

'Jaja!'

'Ja,' zegt Frederik dan, 'er is wind genoeg'.

'Maar dat is ... '.

'Waf waf waf!'

'Pié-ter! Kom!'

'Jaja!'

Pieter holt weg. De hond met de drie bazen rukt aan zijn lijn en hapt in de lucht.

'Foei, Frelito!' roept Frederik. Enkele mensen kijken om.

'Hé, kijk: wat een leuk hondje. Het is een cocker'.

Ai, wat vervelend. Dat wordt weer van dat stom gedoe.

'Het is een echte cocker, hé? We hebben er ook zo een gehad. O, lief!'

Ze komen dichterbij en hurken om Frelito een aai over zijn kop te geven. Frederik knikt.

'Waf waf waf!'

'Braaf hondje!'

'En mag hij mee met het baasje, ja?'

'En waar is het beestje nu, hé?'

'In het park natuurlijk, ezels', denkt Frederik.

'Hoe heet je hondje, knul?' vraagt een grote man met een snor. Het is de pa van de fee weer. Eindelijk een verstandige vraag.

'Frelito', antwoordt Frederik stilletjes.

'Frumiello? Dat heb ik nog nooit gehoord', zegt de man verbaasd. 'Dat komt zeker uit een film?'

Hij rolt nog een sigaret en gaat nu ook op zijn hurken zitten. Je hoort zijn knieën kraken.

'Aah Frumiello', doet hij. 'Braaf beestje, hoor'.

'Waf waf!' Frelito staat op zijn achterpoten en likt aan de reuzensnor.

'Hahaha! Kijk nu!'

Plotseling voelt Frederik dat iets er niet meer is. Hij had daarstraks toch de lijn vast?

Zie je wel. Verdorie ...

'Hé', roept hij. 'Ik moet ... Geef ... Waar is ... Pas op, ik ... Hij ... '.

Het is te laat. Frelito schudt zijn grote biefstukoren enkele keren heen en weer. Hij voelt dat hij vrij is. Die lijn komt overal mee waar hij ...

Hupsakee!

Hij huft als een circushond over de knieën van de man en rent weg. Zijn oren wapperen in de wind. Zijn lijn slingert achter hem aan.

'Hij loopt weg!' roept Frederik. 'Frelitoooo!! Hier! Frelitoooo!!'

'Hela! Oei! Kijk uit!'

'Lopen, jongen!'

'Pas op voor de straat!'

'Is hij al gehoorzaam?' vraagt de man met de snor. Hij staat op en stopt de sigaret in zijn hoofd. Weer kraakt het in zijn knieën.

'Luistert hij naar zijn baas?'

Frederik knikt ja en schudt nee. Hij haalt zijn schouders op. Hij wordt rood.

'Hij loopt soms nog weg', zegt hij. 'Het is moeilijk om hem dan weer te pakken. Oei oei ... '.

Als een pijl uit een boog spurt hij plotseling weg, in de richting van de bosjes. Daar is de ontsnapte Frelito naartoe gerend.

'Frumiello, hierr!!' buldert de snorman. Het helpt natuurlijk niet. Even later zie je in het stadspark een tiental grote mensen en kinderen rondhollen. Ze roepen, springen, sluipen en fluiten. Ze maken allerlei gekke gebaren. En telkens iemand

denkt 'BEET!', is het weer mis. Want telkens is het HUPS en de jonge hond met de vreemde naam en de drie bazen is weer even foetsie. De vader van de Kastanjefee brult aldoor bevelen. Hij speelt de baas.

'Links! Ja. Ginder! Rechts! Jullie: dààr! Sluit de toegang af! Hij mag niet op straat! Wacht! Vooruit! Nu!'

Het is hollen en roepen geblazen in het anders zo rustige park. Frederiks hart klopt als een drumstel. Hij durft niemand in de ogen te kijken. Nooit van zijn leven komt hij nog met zijn hond de straat op! Wat zullen Lies en Tim hem weer uitlachen. Kijk: nu zijn al bijna twintig mensen met de klopjacht bezig.

Dan krijgt hij plotseling een schitterend idee. Hij duikt weer de bosjes in en wacht. Ai, nu moet hij verdorie nog plassen ook. Het is erg dringend. Maar daar is er nu geen tijd voor. Al die mensen ... Daar komt Frelito af. Hij snuffelt over de grond. Zijn oren dansen op en neer.

'Frelito! Brokjes! Brokjes! Brokjes!' roept Frederik. De hond blijft pal staan. Hij lijkt betoverd. Dàt woord klinkt hem bekend in de oren!

'Brokjes! Brokjes!'

Dàt is het! Dat is het lekkere woord! Waar heeft hij dat nog gehoord?

'Brokjes!' roepen de kinderen nu ook. 'Brokjes! Brokjes!' En de grote mensen doen ook mee.

'Brokjes! Brokjes!'

'BROKJES!' brult de grote snorman. Daar luistert die dartele Frelito wel naar. Brokjes?! Waar?? Nu spitst hij zijn grote flaporen.

'Hèhè,' zucht de man, 'eindelijk'.

Frederik komt op de tippen van zijn tenen dichterbij. Hij neemt een flinke duik en ... hebbes!

'BEET!' roept iemand. 'Hij heeft hem!'.

'Hoera!'

'Leve de brokjes!'

Met een knalrood hoofd komt Frederik weer overeind. Hij bloost diep. Blosjes in de bosjes! Hij blààst ook diep. Maar hij heeft de lijn toch te pakken kunnen krijgen! Die is kletsnat.

'Foeifoei, Frumielo!' zegt de man dreigend.

'Waf waf waf!' doet Frelito opgewonden. Hij voelt dat hij beetgenomen is. Weg met de vrijheid!

'Goed zo, knul. Maar een volgende keer moet je beter uitkijken, hé'.

'En leer hem maar gehoorzaam zijn en luisteren naar zijn baas!'

'Gelukkig is hij niet de straat op gelopen. Met al dat verkeer'.

'Ja', knikt Frederik.

'Nee', knikt Frederik. Hij lijkt wel een robot. En iedereen weet het weer beter.

'Ga weg allemaal!' klinkt het in zijn hoofd. 'Ga weg allemaal! Ik moet plassen! Plassen! Help!'

De mensen kloppen het stof en de bladeren uit hun kleren. Iedereen is buiten adem. Gelukkig gaan ze nu vlug weg.

Frederik holt nog maar eens de bosjes in. Hij sleurt Frelito met zich mee. Het is al een beetje te laat. Help! Oei oei oei. Vlug vlug. Nog nooit heeft een jongen zo vlug en zo veel geplast. Met één hand. De andere hand houdt een lijn vast. Daar hangt een hijgende hond aan.

Frelito wappert met zijn oren. Hij legt zich in het gras neer, moe van de ontsnapping. Frederik schudt met zijn piemel. De druppels vliegen in het rond. Oef, dat is er ook uit. Wat een fijn gevoel. Hij ritst zijn broek dicht en draait zich om.

'Hoi, Frederik!'

Het is Evelien uit de vierde klas! Jakkes.

'Wat een mooi hondje', wijst ze.

'O!' roept Frederik. Hij kijkt naar zijn broek. Zijn schoenen. Die zijn helemaal bespikkeld. Daar verschijnen weer de blosjes in de bosjes. Verdikkie, verdulle, verdorie! Is er een gat in de grond om in weg te zinken?

'Eh ..., ' hakkelt hij, 'eh ... '.

'Dat is het hondje met de gekke naam, hé?' zegt Evelien. Op haar linkerknie zit een pleister. Hij is al niet helemaal schoon meer. Frederik knikt stom.

'Heb ... heb je de ballon gezien?' vraagt hij dan. Stiekem gluurt hij weer naar zijn schoenen. Hij probeert ze over het gras droog te wrijven.

'Ballon?' vraagt Evelien verbaasd.

'Ja, een luchtballon'.

'Nee, hoor'.

'Ik wel, hier in het park'.

'Hebben ze dan een ballon hier?'

'Hij is al weg. Met de Kastanjefee erin'.

'O', knikt Evelien. Ze aait Frelito over zijn bol. Oei, oei: nu merkt ze zeker de spatten op zijn schoenen. Wel? Niet? Wel? Niet?

'Ah, braaf ... braaf ... Hoe heet hij ook weer? Het is zo moeilijk om te onthouden. Manolito?'

'Nee: Frelito. Het is een afkorting van onze voornamen, maar met een o achteraan'.

'Hangen zijn oren niet in zijn bord als hij eet? Of voor zijn ogen?'

'Haha!' Frederik lacht groen. Dat mopje heeft hij al wel tien keer gehoord.

'Moet je zijn oren dan met een elastiekje op zijn kop samenbinden? Hihi!'
Frederik antwoordt niet. Hij loert weer naar zijn schoenen. En naar Eveliens pleister. Frelito rolt zich op zijn rug in het gras. Door zijn spleetogen gluurt hij naar Evelien.

'Ben je gevallen?' vraagt Frederik. Hij kijkt naar de wolken. De Kastanfefee is nu al ver weg. Ze steeg met een zucht tot boven in de lucht. Voor hem staat nu een andere fee: de Pleisterfee.

'Nee,' zegt Evelien, 'het is een kunstwerk, dat ding op mijn knie'.

'Dan heb je een kunstbeen', lacht Frederik.

'Haha! Dag Fru ... Frumeli ... Hoe is het ook weer?'

'Frederik'.

'Nee, malle: je hondje! Jouw naam ken ik toch!'

'Frelito', mompelt hij. Dan holt hij plotseling weg. Frelito huppelt mee aan de lijn.

'Oeps!' doet Evelien verbaasd.

'Wat een gekke knul', denkt ze.

Hoofdstuk 7 Waarin een geluksvogel op zijn hoofd gaat staan

De allergrootste rode blossen verschijnen een week later op de wangen van meester Jan en zijn vrouw Brigiet. Het is een zaterdag als een ander: leuk, gezellig, rustig. Het motregent wat. De baby Merel ligt in haar wieg. Ze is net vijf maanden jong geworden. Daarom eten pa Jan en ma Brigiet vanavond aardbeien besneeuwd met poedersuiker en slagroom.

Het is hun eerste kind. Ze houden bijzonder veel van hun dochter Merel. Het is een wolk van een baby. Zelfs als ze weent, is ze nog lief. Ook als ze onder de poep zit.

'O, de loterij', zegt meester Jan tegen zijn vrouw. Hij stopt twee witte aardbeien in zijn mond en schakelt de televisie in. Elke week doet hij mee aan de loterij met de zes getallen. Je weet maar nooit. Zes kruisjes kunnen je leven veranderen. Brigiet buigt zich voor de twintigste keer over de wieg.

'Joe joe joe joe joe joe!' doet ze. Merel kijkt haar gekke mama met grote ogen aan.

'Wil Merel ook een aardbei? Ja?' piept Brigiet met haar hoogste stemmetje. 'Wij twee lekker samen met ons aardbeidjes? Ja? Joe joe joe ... '.

Ze sopt haar wijsvinger in de sneeuw op de aardbeien en stopt die in Merels mondje.

'Njam njam njam'.

'Zeven ... vijftien ... achttien ... ', mompelt Jan. Hij krabbelt met een potlood enkele getallen in een hoekje van de krant. Nu tuurt hij weer naar de kleurrijke ballen in het rad op de televisie. Ze buitelen halsoverkop over en door elkaar heen.

'Veertig ... '.

'Joe joe joe ... '.

'Vijfendertig ... '.

'Joe joe joe ... njamnjamnjam ... '.

'Zes ... '.

'Kijk, Jan: onze Merel lust ook slagroom'.

'Straks is het allemaal slagroom in haar luier!'

'Hoeveel miljoen heb je gewonnen? Zijn we rijk? Hihhi!'

'Wacht, er komt nog een extra getal'.

' ... en het reservegetal is negen', zegt een vriendelijke vrouwenstem op de televisie. Als je haar hoort praten, lijkt het alsof je al gewonnen hebt.

'Eens even op mijn biljet kijken', mompelt Jan. Eerst likt hij nog zijn aardbeienbordje schoon. Dat is iets wat de kinderen uit zijn klas gelukkig niet zien. Dan trekt hij een lade van de kast open. Daarin ligt het loterijbiljet, tussen andere papieren rommel.

'JOE JOE JOE JOE JOE JOE!!!' klinkt het tien seconden later knoerthard. Geschrokken stoot Brigiet haar hoofd tegen de hemel van de wieg. Baby Merel begint huizenhoog te wenen. Twee bloedrode aardbeien vallen in de wieg, gevolgd door een wolk poedersneeuw.

'JOE JOE JOE!!!' Meester Jan brult het uit.

'JA? HOE VEEL?' gilt nu ook Brigiet. Ze heeft begrepen wat er aan de hand is. Prijs?? Ze is plotseling zo overstuur dat ze haar bordje lekkers pardoes in de wieg achterlaat. Ze holt naar haar man toe.

'VIJF heb ik er juist!' juicht de gelukkige winnaar. 'VIJF getallen juist! Kijk maar!'

Brigiet loopt zich bijna te pletter tegen de lade van de kast.

'6 ... 15 ... 18 ... 35 ... 40 ... '.

'O ... o ... jammer van de 7!' roept ze.

'En het extra getal!' roept Jan.

'Hoe ... Hoe veel zullen we krijgen?'

'Dat weet ik nog niet', zegt Jan. 'Kalm ... kalm ... eventjes ... eh ... '.

Brigiet knijpt haar man bijna dood. Ze geeft hem een zoen op zijn linkeroor. Zo opgewonden is ze.

'Een miljoen? Vijf miljoen? Meer? Minder?'

'Hé hé ... wacht nou even ... niet zo vlug. Alle zes de getallen plus het extra getal

juist: dat is het allerbeste. Op de tweede plaats komt: de zes getallen juist. En dan pas komen wij. Vijf getallen juist: derde plaats'.

'Wel? Dat is toch goed, de derde plaats? Dat moet toch ... Hebben ze daar geen miljoentje voor over?'

'Maar elke week eindigen er veel mensen op de derde plaats, Brigiet! Hoe meer mensen meegedaan hebben, hoe meer geld er te verdelen valt. En hoe minder, hoe minder, snap je? Misschien zijn er ook veel winnaars'.

'Jaah,' zucht Brigiet, 'hoe minder, hoe minder. Maar hoe veel denk je ... '.

'Dertigduizend?' zegt Jan. 'Tienduizend? Vijftien? Maandag of dinsdag weten we het. Het staat altijd in de kranten. En ze zeggen het op de radio'.

'O ... ', doet Brigiet. Ze is ontgoocheld. Het is niet zo erg veel. Ze dacht al ...

'OOHH!!' doet ze dan plotseling weer. Ze snelt naar de wieg met de bloemen en de vlinders op. Wat ruikt ze daar? Wat ziet ze daar? Geurige bloemen en kleurige vlinders? Een wolk van een baby? Merel die een liedje fluit? Ai ai ai.

Bloedrode aardbeiensmurrie alom. Witte sneeuw die al aan het dooien is. En ze ruikt ook wat bruins. En Merel spert haar mondje wijd open om een oorverdovend concert te geven. Ze roert met haar mollige beentjes in het kleurrijke papje in haar wieg.

'O mijn mooie wieg!' gilt Brigiet.

'Gelukkig is er nog de loterij!' roept Jan boven het gekrijs uit.

'Een nieuwe racefiets', denkt hij. 'Een reis naar Lapland', flitst het door zijn hoofd. Hij ziet rood van de opwindning. Vijf getallen van de loterij, die doen wat met je hoofd en met je hart. Brigiet ziet knalrood van alles en nog wat. Ze kan wel lachen en huilen tegelijkertijd. Er is ook veel gebeurd de laatste zestig seconden.

Baby Merel heeft nu vele kleuren van de regenboog. Ze bloost als een aardbei. Ja: het is een zaterdag als een ander. Nee: Jan staat van pure vreugde niet op zijn hoofd. Want het hele huis staat vanzelf al op zijn kop.

'Wel, een fijn weekend gehad iedereen?' vraagt meester Jan die maandag in de klas. Hannes, Bram, Elien, Wouter, Sarah en dertien anderen knikken en schudden: ja, nee, ja, nee. Enkelen halen hun schouders op. Meester Jan zet zijn handen als een toeter aan zijn mond:

'HE! IK ANDERS WEL, HOOR!' loeit hij. 'WAKKER WORDEN! WAK-KER WOR-DEN!' Iedereen schrikt. Een vinger gaat de lucht in. Het is natuurlijk die van Bram.

'Het was een knalweekend, meester! Mijn pa heeft een pony gekocht. Hij heeft de kleur van koper. De pony, hé! Mijn pa niet, haha!'

'O la la. Dat is schitterend nieuws, Bram'.

'Ja, en hij gaat er binnenkort mee naar de paardenmarkt hier in de stad. Nog twee

weken en er is weer een grote paardenmarkt in onze stad'.

De meeste kinderen knikken hevig.

'Welwel, fijn voor je. Niet te hard knikken, kinderen!' waarschuwt Jan. 'En hoe heet je koperkleurige pony, Bram?'

'Eh ... '. Bram kleurt een beetje rood. 'Eh ... Lukie Nummer of zoiets'. Hij spreekt niet graag Engels. Het is dan net of je een te hete aardappel in je mond hebt.

'Lucky Number, hé? Dat zal het wel zijn. Geluksgetal, betekent dat. Welwel, wat een toeval toch'.

Meester Jan glimlacht geheimzinnig. Hij wrijft zich in de handen.

HOPSAKEE!

De kinderen schrikken zich weer een bult. Meester Jan valt pardoes op zijn knieën. Dat geeft een harde klap. Dan duikt hij naar de grond, gooit zijn benen in de lucht, spartelt even en ... hij staat weer eens op zijn hoofd. Gekke kerel, toch. Hij lijkt zo blij vandaag. Misschien heeft zelf een formidabel weekend achter de rug.

'Hoera, meester!'

'Wow!'

'Dat kan ik ook!'

'Het is een moeilijke kunst, hoor', zegt meester Jan omgekeerd. 'En wie vertelt nu nog iets over zaterdag of zondag? Begrijpen jullie me als ik ondersteboven spreek?' Hij kijkt met bolle ogen naar de kinderen. Zijn hele derde klas hangt nu ondersteboven aan de wereld. Ziet hij daar nog een vinger in de ruimte zweven?

'Ja, Elien?'

'Hihihi ... ,' doet Elien, 'ik eh ... hé, meester, dat is gek hoor, zo tegen u praten. Hoort u me wel goed?'

'Probeer eens met drukletters te spreken, meisje', zegt meester Jan. 'Of alleen maar hoofdletters. Dan zie ik het allemaal veel beter'.

'Hahaha!'

Ach, hoe meester, hoe gekker.

'Wel, Wat heb je te vertellen? Ik luister'.

'Ik ... We zagen een grote, gele luchtballon in het park. Er stond een fee in de mand. Dat was zaterdagmiddag'.

'Oempff! Formidabel!' blaast meester Jan. Hij lijkt nu zelf ook op een luchtballon.

'Een fee in de wolken dus'.

Nu huft hij weer op zijn voeten. Hij is bloedrood in zijn gezicht.

'Pff, kijk: hij kan niet meer'.

'Nog geen vijftig seconden!'

'Al zijn bloed is naar zijn hoofd gelopen'.

Jan wacht tot het weer rustig is.

'Nu zijn jullie wel wakker, hé', zegt hij dan. 'Vooraleer we wat oefeningen doen om op te warmen, vertel ik jullie iets over mijn weekend, goed?'

'Jàh!'

'Fijn!'

'Luister. Ik geef jullie drie kansen. Eén van de drie is goed. Die is echt gebeurd tijdens mijn weekend. De andere twee niet. Die zijn gelogen. Begrepen?'

'Ja!'

'Jaja'.

'En niet te hard knikken, hé, anders vallen jullie hoofden eraf'.

'Haha!'

'Luister. Hier komt nummer één. Eén: zaterdag is mijn oom uit Alaska op bezoek geweest'.

'Nee!' roept de derde klas.

'Sstt. Twee: zaterdag heb ik een grote prijs in de loterij gewonnen'.

'Nee!' roept iedereen weer. 'Kan niet!'

'Drie: ... '.

'Tja: nu kan het toch niet anders meer dan ...

'Drie: een buffel heeft zondag al de bloemen in mijn tuin opgegeten'.

'Hèhèhè!'

Houdt meester Jan zijn klas voor het lapje? Is hij ... op zijn hoofd gevallen??

'Je hebt drie keer gelogen, meester!'

'Jokkebrok!'

'Allemaal leugens!'

'Awoert!'

'En toch ... ', roept meester Jan. 'En toch ... '.

'Boe! Boe!'

'Vanmorgen heb ik al met de lottofoon gebeld. Dat is de telefoon van de loterij, in Brussel. Ik weet al hoe veel ik gewonnen heb. Als je vijf getallen juist hebt, krijg je deze week 750 euro. En ik heb ... Moet ik mijn biljet eens meebrengen? Dan geloven jullie het'.

'Ja!'

'Als het niet waar is, moet je een hele dag op je hoofd staan en zo lesgeven!'

'En als het wel waar is, moet je een feestje in de klas geven!'

'En delen met de arme mensen'.

'Ik ben ook arm'.

'Ik ook'.

Plotseling is iedereen heel arm in de klas van rijke stinkerd meester Jan. Hij kruist zijn armen voor zijn borst en wacht tot de storm vermindert.

'Dat van die oom uit Alaska en van die buffel in mijn tuin was gelogen', zegt hij dan rustig. 'En ik merk dat er zo veel doodarme kinderen in mijn klas zitten. Morgen breng ik voor iedereen een kiwi mee, goed?'

'Hèhè, een kiwi! Dat krijgen we zelfs hier op school te eten'.

'Maar een echte, helemaal uit Nieuw-Zeeland'.

'Boe! Boe!'

'Flauw!'

'Heb je nu echt een prijs in de loterij gewonnen?' vraagt Sarah nieuwsgierig. Het topje van haar neus krult een beetje. Meester Jan knikt. Als het tumult eindelijk weer stilvalt, zegt hij:

'Daar kopen we leuke spullen van, voor Merel'.

'Wow! Zevenhonderd vijftig euro!' roept Wouter. 'Daar zou ik een moto mee kopen. Een zwarte, met zilveren spikkels'.

'Daar heb je veel meer centen voor nodig. Oneindig veel meer'.

'Merel kan achterop, in het kinderstoeltje!'

'Eén wiel van een moto kost al vijfhonderd euro'.

'Op schoolreis trakteer ik iedereen op een limonade', belooft Jan. 'En nu gaan we wat werken, goed?'

Hannes, Bram, Elien, Wouter, Sarah en dertien anderen knikken en schudden: ja, nee, ja, nee. Enkelen halen hun schouders op.

Trakteren? Ja. Werken? Hm hm. Die rijke stinkerd daar vooraan: die heeft een leuk, lui, lekker leventje. Pff, wérken, zegt hij.

Hoofdstuk 8 Waarin een pony tegen een meester plast

Paarden. Paardenstaarten. Paardentaarten. Manen. Hoeven. Snuiven. Briesen. Hinniken. Trappelen. Mannen met petten, zweepjes en zwarte stofjassen. Ze roken sigaren zo groot als duikboten. Of vieze, bruin geworden sigaretten. Op de paardenmarkt en in de straten stinkt het. Maar het is een lekkere stank. Het ruikt gewoon gezond. Soms stuiven de mensen plotseling uit elkaar, omdat een paard steigert. Soms maakt iedereen hetzelfde ommetje, omdat er een bruin hoopje ligt. Soms schrikt iemand van een onverwachte waterval vlakbij.

Elk jaar is er paardenmarkt in de stad. Dat is al meer dan honderd jaar zo. In de grootste straten, op de markt en op de pleintjes barst het van de edele dieren: inktzwarte, poepbruine, beschimmelde, gevlekte, witgeweeste, olifantengrijze, avondrosse paarden en paardjes. Je hebt ze in alle maten en gewichten: kleine, grote, slanke, gespierde.

'Wie kijkt nu eigenlijk naar wie?' zegt Tim tegen Lies. 'Kijken de mensen naar de paarden of kijken de paarden naar de mensen?'

'In de zoo is het ook zo', zegt Lies. 'Elke dag gapen de apen daar naar het rondreizende mensencircus. Gratis voor niks. En de mensen zijn zo dom dat ze er nog voor betalen ook'.

Frederik lacht. Het lijkt een beetje op gehinnik. Hij kijkt zijn ogen uit naar al die prachtige beesten. Zo eentje zou hij best wel willen. Sommige zijn te koop. Andere zijn er gewoon omdat hun baas ze wil tonen en trots op ze is. Want er is ook een wedstrijd. Er zijn prijzen te winnen, voor het mooiste paard. En de mensen die een biljet kopen, kunnen een echte ezel winnen.

'Weet je welke paarden hier niet zijn?' vraagt Tim.

'Nee?'

'Zeepaardjes'.

'Hihi'.

'Hé, daar staat die jongen van de botsing!' wijst Frederik plotseling. 'Die daar, met zijn stekelhaar'.

'Ken je die dan?' vraagt Lies.

'Eh ... dat is die Hannes van eh ... van eh ... ', zegt hij. Hij bloost een beetje. 'Van eh ... die andere school. Hij staat ginder bij die jongen met de pony. Aan de overkant van het pleintje'.

'Botsing? Welke botsing?' wil Tim weten.

'Ach, niks ... '.

Frederik loopt pardoes tegen een kinderkoets op. Hij krijgt weer een hoofd als een biet.

'Kijk toch uit'.

'Botsing! Haha!'

Frederik hoort al niks meer. Hij laat de lastige tweeling in de steek.

'Ik ga straks wel alleen naar huis!' roept hij nog. Hij woont toch niet zo ver van dit pleintje. Tim en Lies zoeken nu ook hun eigen vrienden op, tussen honderden benen en staarten.

Hannes heeft Frederik ook al gezien. Hij wuift.

'Kijk,' zegt hij tegen Bram, 'daar komt de jongen van de botsing'.

'Welke botsing?' vraagt Bram. Hij aait de koperkleurige pony over zijn manen. Zijn pa is in een druk gesprek gewikkeld met een man in zo'n zwarte stofjas.

'Wel, van verleden week. We liepen allebei heel vlug om het hoekje van de Peperstraat en ... '.

'Heeft je meester al op zijn hoofd gestaan?' roept Frederik.

'Hoi', wuift Hannes.

'Hei, knul', zegt Bram. 'Op zijn hoofd? Hoe weet jij ... '.

'Zeg, hoe heet jij eigenlijk?'

'Frederik. En jij Hannes, hé? Is dat je pony?'

'Nee,' schudt Hannes, 'hij is van Bram hier. Hij zit in mijn klas. Bram hé, niet de pony, haha!'

'Haha!'

'Mooi beest. Verkopen jullie hem?'

'Ben je gek, knul. Mijn vader heeft hem pas zelf gekocht. Daar staat hij, bij die zwarte kerel'.

'Ha ja'.

Frederik kijkt naar de man in de zwarte stofjas. Die wijst naar enkele paarden met een witte vlek op hun voorhoofd.

'We willen de prijs voor de mooiste pony winnen'.

'Welke prijs krijg je dan?'

'Een gouden beker met zijn naam erin'.

'Hij heeft al een gouden kleur. Misschien wint hij wel'.

'Ja', knikt Bram. Hij mag die knul van een Frederik wel.

'Hoe heet hij?'

'Lucky Number. Dat is Engels'.

'Wat wil het zeggen?'

'Het geluksgetal. Zeg, kennen jullie elkaar misschien?' vraagt Bram aan Hannes. Die knikt.

'Ja, hé', lacht hij. Frederik lacht ook.

'Hij zit op een andere school'.

'Heeft je meester weer op zijn hoofd gestaan?' vraagt Frederik weer.

'Hoe weet dié dat van onze meester?' zegt Bram.

Hij lijkt een beetje kwaad.

'Dat komt door ... een botsing!' roept Hannes.

'Een botsing?'

'Niet lang geleden ... '. Plotseling zwijgt Hannes.

'Hoi!' wuift hij weer. Daar komt meester Jan van tussen de paarden tevoorschijn!

'Dag meester!' roept hij.

'Meester!' roept ook Bram. 'Onze meester heeft een grote prijs gewonnen in de loterij', zegt hij nog vlug tegen Frederik.

'Hij is ook een geluksvogel, net als de pony', zegt Hannes.

Frederik knikt naar de jonge kerel die dichterbij komt. Zo, dat is dus ook een meester. Meester Jan. Die ziet er tof uit.

'Dag', mompelt Frederik. Jan hoort het niet.

'Dag Hannes, dag Bram. Is dat nu je pony, Bram? Die met zijn geluksgetal?'

Bram knikt. Hij is zo fier als een gieter.

'En ginder staat mijn vader'.

'Wel wel. Mooi beestje hoor. Prachtige kleur. Mag ik er aan komen?'

'Ja hoor, meester'.

De rijke geluksvogel aait nu de koperkleurige Lucky Number over zijn manen.

'Is Merel niet meegekomen? Ze mocht wel even op mijn pony zitten'.

'Haha! Daar is ze nog veel te klein voor. Ze kan alleen maar hangen en liggen. Ze is thuis, bij mijn vrouw'.

'Hangen?'

'Aan mama's borst, ja. Of aan een fles'.

De jongens lachen. Frederik kijkt naar het hoofd van die gekke meester, waar die zo vaak op staat. Er zit nog geen deuk in.

'Meester, dit is Frederik, een vriend van een andere school', zegt Hannes.

'Hallo!' doet meester Jan.

'Dag', mompelt Frederik weer.

'We botsten verleden week pardoes. Zo komt het dat hij het geheim kent'.

'Het geheim?'

'Wel, van u. Dat u eh ... u weet wel, hé'.

Hannes tikt tegen zijn hoofd.

'Wat bedoel je, Hannes?'

'Hé', zegt Frederik. Hij begint verdorie weer te blozen.

Maar dan gebeurt iets onverwachts. Zet een geluksvogel en een geluksgetal samen, en er komt een ongeluk van. Dat is plotseling ook zo. Het koperkleurige gelukspaardje heft zijn staartje en plast zomaar pardoes op de schoenen van de verraste geluksmeester.

'Hela hela!' roept die geschrokken. Hij wipt achteruit en kijkt naar beneden.

'Meester!' roepen Bram en Hannes. Iedereen kijkt om, mensen en paarden. Kinderen giechelen en proesten het uit. De pa van Bram kijkt op. De man met de zwarte stofjas ook. Hannes' mond valt open. Bram wordt bloedrood. Zijn pony

plast op zijn eigen meester! Tussen al die paarden, staarten, manen en witte blassen heb je nu ook rode blassen: op de wangen van meester Jan. En de trotse ponybaas?

'Dat ... dat is nu de eerste prijs, meester', hikkelt hij. 'Wat zal uw vrouw zeggen?'

Tja: paardenmarkt? Gewoon gezond!

Hoofdstuk 9 Waarin Evelien en haar ma een prijs winnen

Het is een gekke, gevaarlijke wereld. Wanneer de eerste herfststormen opsteken en de bladeren hun bomen verlaten, wordt een lief meisje van tien doodgereden. Dat gebeurt op een plaats waar de meeste chauffeurs veel te veel gas geven. Iedereen maakt zich kwaad. Maar het is weer eens te laat. De burgemeester en de politie beloven plechtig dat ze er iets aan zullen doen. De journalisten schrijven in hun kranten dat het een ware schande is. De mensen eisen meer veiligheid op straat. Op de plaats van het dodelijk ongeval leggen ze bloemtuilen neer. Er komt een bord met een foto van het meisje.

Maar niets of niemand kan iets doen aan het verdriet van de pa, de ma, de opa en de zus van het dode meisje. Het is vreselijk. Kinderen uit alle scholen van de stad komen naar de begrafenis. Het wordt een stille betoging. En na die pijnlijke dag van afscheid, als het laatste schepje aarde op de kleine kist wordt gegooid, passeren er alweer veel te snelle auto's op dezelfde plaats. Wie wordt het volgende slachtoffer? Wie doet iets aan die gekken in hun dure moordwagens?

Evelien kende het meisje goed. Het was een stil, lief kind, met kruidnagelbruine krullen. Als ze lachte, had ze een grappig kuiltje in haar linkerwang. Ze kon zwemmen als een otter. Dagenlang denkt Evelien bijna elke minuut aan haar. Waar is ze nu? Heeft ze het koud? Hoort ze het als ik iets tegen haar zeg? Ziet ze nu wat ik denk? Zal ze me nog herkennen als ik ook doodga? Brr. Nooit zal ze die vreselijke gebeurtenis nog vergeten.

'Ga je mee naar C&P, kind?' vraagt ma op zaterdagmiddag. 'Ik heb nog rodekool nodig, voor morgen'.

Ze weet dat Evelien graag naar het warenhuis meegaat. Misschien vrolijkt het haar een beetje op, na die nare week. C&P, voluit: Centen en Percenten, is een gezellig warenhuis in de Bronwaterstraat. Het bestaat twee jaar. Af en toe kun je er een prijsje winnen, want C&P zorgt goed voor zijn klanten. Omdat het warenhuis nu twee jaar jong is, zijn er extra prijzen. Overal is het te lezen, in koeienletters:

HOEZEE! C&P IS TWEE!
PIK EEN PRIJSJE MEE!

'Misschien krijg je een rodekool toe als je er twee koopt', zegt ma.
'Dan moeten we de hele week lang rodekool eten. We zijn maar met z'n tweeën'.
'Heb je liever spruitjes dan?'
'O nee! Èèk ... '
'Wel, ga je nu mee?'
'Ja, hoor'.

Evelien houdt wel van die gezellige drukte. Elk seizoen ziet het warenhuis er ook anders uit. Nu bijvoorbeeld is het de beurt aan herfstkleuren, bruine blaren, noten allerhande, fazanten, patrijzen, vele soorten ...

'Oeps!'
Daar botst ze met haar winkelkarretje bijna tegen een toren kattenvoer op.
'Uitkijken, hoor', waarschuwt ma. 'Je loopt te dromen'.
'Maar dat voorste wiel wil altijd ergens anders heen'.
'Je rijdt veel te ... '.

Ma zwijgt plotseling. Stiekem gluurt ze naar Evelien. Die bijt hard op haar onderste lip. Stom van ma om dat nu te zeggen, na wat er deze week allemaal gebeurd is. Ze zwijgen een tijdje.

'Zoeken we iets om vanavond bij de televisie gezellig op te knabbelen?' stelt ma voor. Evelien knikt. Die dolle winkelkar lijkt bespookt. Of dronken. Ze moet echt sleuren en trekken aan dat koppige ding.

'Hé, wie we daar hebben', zegt ma. Breed glimlachend knikt ze naar de afdeling waspoeders, waar alles witter dan wit wast.

'Joehoe! Franceska!'

Van tussen de dozen waspoeder wuift ma's vriendin terug. Ze gooit iets in haar karretje en komt in de tweede versnelling aanrijden.

'Hoi! Marianne!' roept Franceska met een schorre stem. 'Dag Evelien! Hoe gaat het met jullie?'

'O la la, verkouden?' vraagt ma Marianne.

'Jaja. Mijn neus is verstobd'.

Ze wappert met een lichtblauw zakdoekje. Op haar hoofd wiebelt een grappig staartje als een antenne heen en weer.

'Het is als een fonteintje van haar', denkt Evelien.

'Het is weer de tijd van het jaar, hé', zegt ma.

'Zeg wel. Een mens heeft toch altijd wat. Mijn keel is precies een vel schuurpapier'.
'Hoe gaat het met Wim?'
'Met Wim? Prima, hoor. Zeg, dat is toch erg hé, van die kleine Nathalie?'
'Afschuwelijk', knikt ma. 'En zo jong nog. Het verkeer is zo'n grote moordenaar'.
'Ja, de straat is levensgevaarlijk'.

Ma loert weer naar Evelien.

'Kind, kijk jij even voor de rodekool? Je kent de weg hier, hé. En iets om te knabbelen, je weet wel'.

Evelien huppelt al weg. Ze houdt helemaal niet van getater tussen dames. Maar eigenlijk is haar ma geen echte dame. Het is meer een oud meisje. En die vriendin van haar ziet er ook tof uit. Wel leuk, als je eigen ma er als een meisje uitziet.

Vijf minuten later legt Evelien een formidabele rodekool, tweehonderd gram hazelnoten en een pakje witte chocola met rijstkorrels in de winkelkar. De verkouden Franceska spurt net weer weg met haar eigen karretje.

'... groeten aan Wim!' roept ma.

'Zal ik doen'.

'En neem een aspirientje'.

'Zal ik ook doen'.

'Wel, heb je alles, kind?'

'Ja, grote mens. Hazelnoten, chocola, en de kool'.

'Wil je niks anders meer?'

'Nee hoor, ik heb een verstobde maag', antwoordt Evelien met een schor stemmetje. Het oude meisje lacht hardop.

'Eet meer hazelnoten!' zegt ze dan.

Aan de kassa's is het een drukte vanjewelste. Dat heb je natuurlijk vaak op zaterdag. Iedereen wil dan zijn centen kwijt. Een man in een grijs pak houdt alles scherp in de gaten. Hij heeft een toestelletje waarin hij af en toe iets zegt.

'Kijk ma: de winkeldetective', fluistert Evelien. Ma knikt.

'Met die man heb je beter niks te maken'.

De files aan de kassa's blijven overal even lang. Het gaat zo vreselijk traag. Er komen steeds meer mensen bij. Centimeter na centimeter naderen ma en Evelien hun kassajuf. Net voor ze hun kar een laatste duwtje geven, gebeurt het!

De detective in het grijze pak stapt plotseling op ze af. Ma schrikt zich rot. Evelien wordt in één klap vuurrood. Wat krijgen we nu, jandomme?

'MEVROUW! JONGEDAME!' roept de man veel te hard. Hij wuift met zijn toestelletje. Eveliens hart begint nu wild te bonken. Heeft die kerel het misschien gemerkt dat ze daarnet enkele hazelnoten uit het zakje heeft gepeuterd? Door een

verborgen camera? Donkerrode blossen kleuren nu ook ma's wangen. Wat moet die kerel van haar? Heeft Evelien soms ... ?

'MEVROUW! JONGEDAME!' herhaalt hij. Met uitgestoken handen stapt hij nu op ze toe. Iedereen gaat opzij. Er wordt al druk gefluisterd en gewezen. Wat is hier aan de hand?!

'PROFICIAT! PROFICIAT NAMENS CENTEN EN PERCENTEN', roept de man dan, zodat iedereen het kan horen. En plotseling is er de flits van een fotoapparaat.

'U bent de honderdduizendste klant van C&P, mevrouw! Aangenaam, en gelukkig, van harte. Mijn naam is Smit, directeur van C&P, het warenhuis met de honderdduizend tevreden klanten. Jaja: u bent de gelukkige!'

'O ... ah ... o ... ', hakkelt ma. Daar bliksemt alweer een fotoapparaat. Het is iemand van een krant.

'U hebt toch geen bezwaar tegen enkele foto's, mevrouw?' De directeur schudt ma's hand zo'n halve minuut lang. En ook die van Evelien. De verraste ma en de verraste dochter hebben nu natuurlijk van die prachtige rode blossen op hun wangen. Het staat ze beeldig. De 100 000ste klant, wow!

Ja, en? Wat nu? Prijs? Een prijsje?

'En WAT heeft de dame hier ... hebben de dames hier gewonnen?' roept directeur Smit plechtig. Hij draait zich om en houdt nu warempel een toespraak tot de andere mensen aan de kassa's.

'Centen en Percenten zorgt goed voor zijn klanten! Deze honderdduizendste tevreden klant, mevrouw hier, dames en heren, vergezeld van haar liefvallige dochter, wel, deze mevrouw krijgt alles wat momenteel in haar winkelkarretje ligt vol-le-dig gra-tisssss!! Een gift van het jarige warenhuis C&P, asjeblijft, mevrouw, wat zegt u daarvan? Gratis voor niks!'

'O! O!' doet Evelien. Ma slaat haar handen voor haar mond. Enkele mensen beginnen hardop te lachen. En de directeur van C&P kijkt nu met verbaasde ogen naar het bijna lege karretje van de gelukkige winnaars. Ziet hij dat wel goed??

Hazelnoten! Tweehonderd gram! Een rodekool! Formidabel! Witte chocola! Met rijstkorrels! Ongelofelijk toch!

Ai ai ai, pik maar eens een prijsje mee van P&C!

Hoofdstuk 10 Waarin op 11 november drie kinderen even beroemd worden

De tijd vliegt snel. Sommige dagen kruipen als slakken vooruit, maar voor je het

weet, is er alweer iets waar je verlangend naar uitkeek.

'En overmorgen, jongens, meisjes,' zegt meester Tom vrolijk, 'overmorgen is er dus geen school'. Hij wrijft zich gezellig in de handen.

'Jullie weten toch nog ook hoe dat komt?'

'Ja, meester: dan is het 11 november', zegt Fiene.

'Ja. En wat betekent dat? Waarom krijgen we dan vrij?' Omdat we zo braaf geweest zijn?'

'Dan vieren we de oorlog!' roept Pieter.

'Hahaha!' doet meester Tom. Sjonge, wat is die man toch bijzonder vrolijk vandaag.

'Ja, eh ... dat is wel een beetje zo', legt hij dan uit. 'Op die dag wordt in België het einde van de Eerste Wereldoorlog herdacht. We hebben er een speciaal woord voor: Wapenstilstand. Op 11 november 1918 zwegen de wapens. Er werd niet meer gevochten. De eerste, grootste wereldoorlog was afgelopen. En natuurlijk wordt elk jaar die blijde dag weer gevierd. Echte oud-strijders, uit de twee grote wereldoorlogen, zijn er niet meer. Hun zonen en dochters stappen nu mee op in de stoeten. Of mensen die de soldaten van toen niet willen vergeten. Dat gebeurt overmorgen ook in onze stad'.

'Dat wil ik zien', zegt Pieter.

'Dan moet je naar het monument op de markt gaan. Daar zal er een plechtigheid zijn'.

'Mag iedereen komen?' vraagt Brahim.

'Ja hoor: iedereen', knikt meester Tom.

'Dragen die oude soldaten dan hun uniform nog?'

'Ben je gek!'

'Natuurlijk niet. Ze kunnen er niet meer in'.

'En ze zijn bijna allemaal dood'.

'En hun sokken zijn versleten!'

'Er zit roest op hun geweren!'

'Mijn opa schoot met een kanon de vliegtuigen neer!'

'Hela! Hela!' roept meester Tom. 'Een beetje eerbied hé voor jullie dappere voorouders! Denken jullie misschien dat oorlog leuk is? Daar wordt niet mee gelachen, hoor! Wapenstilstand in mijn klas!'

Gewoonlijk is het op 11 november geen weer om een hond door te jagen. Ook dit jaar is het weer van dat. Boze windvlagen rukken aan haren, kleren en paraplu's. Regen ranselt de mensen in het gezicht. De stad is helemaal grijs ingepakt: muisgrijs, olifantengrijs, loodgrijs, maatpakgrijs, parelgrijs, peper-en-zoutgrijs, regengrijs. Was het ook zo'n belabberd weer in 1918? In de modder van de

loopgraven?

Brahim, Pieter en Frederik lopen door de stille straten van de stad. Ze zijn op weg naar de markt, naar het monument van de gesneuvelde soldaten. Er is nog geen kat te zien. De mensen blijven gezellig binnen. Af en toe hoor je een flard marsmuziek, meegevoerd op een windvlaag. Ergens in de stad is de optocht al begonnen: oud-strijders, de burgemeester en enkele belangrijke mensen, het muziekkorps en al wie het wil stappen mee op. Elk jaar wordt de groep wat kleiner.

'Jammer dat ze hun oude wapens niet meer dragen', vindt Pieter. 'Zo'n geweer met een scherpe bajonet op'.

'Ik hoor muziek. Ze zijn er al'.

'Sstt ... luister!'

'Dat kan niet. Het is nog te vroeg'.

'Eerst doen ze een tocht door de belangrijkste straten van de stad'.

'Kijk!'

'Daar komen ze!'

Uit een zijstraat komt plotseling de 11 novemberstoet. Het muziekkorps speelt een mars, maar de wind rukt die onmiddellijk aan flarden. Daarachter lopen een twintigtal verkleumde mensen. Ze houden hun hoeden, petten en haren vast. Hun wangen zien rood van de regen en de kou. Sommigen stappen in de maat van de muziek. Anderen proberen dat juist niet te doen. Eén man knikt onophoudelijk naar de bijna lege stoepen. Er zijn er met linten en medailles op de borst. Echt heel oude oud-strijders zie je niet. En in de laatste rij loopt zelfs een dure dame. Telkens weer wil de wind haar sjaal bemachtigen. Hij wappert om haar hoofd. Zou deze dame ook een oorlog gevoerd hebben?

Het drietal blijft op de stoep staan tot de kleine stoet voorbij gestapt is.

'Heb je dat gezien? De burgemeester heeft ons een goedendag geknikt', zegt Pieter.

'Ja,' knikt Frederik, 'dat was de burgemeester. Echt waar. Hij had een vlag om zijn buik'.

'Stappen we mee tot op de markt?' stelt Brahim plotseling voor.

'Hé ja!' De twee andere spitsbroeders zijn er wel voor te vinden.

De dure dame die met de wind worstelt, kijkt verbaasd even om: nu stappen er drie piepjonge oud-strijders mee op. Eentje ervan heeft een bruine huid.

'Het is toch geen grapje, hé jongens?' vraagt ze. Haar sjaal kronkelt als een slang in de lucht. Ze lijkt op Yasser Arafat van het tv-journaal.

'We hebben er in de klas over geleerd', zegt Pieter. 'Over de grote oorlog en de soldaten'.

'Aha', knikt de dame. Ze worstelt voort met haar sjaal. De optocht nadert nu de markt en het monument voor de gesneuvelde soldaten. Er zijn nu ook al meer toeschouwers.

Frederik krijgt weer zo'n hoofd als een biet. Hij weet niet waar te kijken. Gelukkig koelt de regen zijn wangen wat af. Jakkie-bah: wie staat daar natuurlijk op de stoep in de Garenstraat??

Meester Tom!

En tien meter daarvandaan ... nog veel erger: de verschrikkelijke tweeling Lies en Tim met enkele van hun vrienden!

Erger kan al niet. Vluchten kan niet meer. Dit is het einde van de wereld. De vurige blossen schieten als vlammen naar Frederiks wangen, regen of geen regen.

'Ik ben hier niet. Ik ben een ander kind', denkt hij wanhopig. Hij stoot zijn kornuiten aan.

'De meester staat ginder!' roept hij. 'Hij heeft ons gezien! Wat moeten we doen?'
'Oei!' schrikt Brahim.

'Hé, wij herdenken de soldaten! Dat mag toch?' zegt Pieter. Hij wuift al naar de meester. Nu stapt de kleine stoet vlak voor diens neus voorbij.

'Dag jongens', knikt Tom verbaasd. En hij denkt:

'Wat krijgen we nu, potvolkoffie? Oud-strijders uit de derde klas??'

Frederik kijkt de andere kant uit. Hij is nu vuurrood. Pieter groet als een echte soldaat. Brahim knikt verlegen.

'Hela, kijk: een tinnen soldaatje!' roept Tim. 'Joehoe!'

'Waar is je geweertje?' proest Lies.

'O, o, waarom toch altijd ik?' kreunt het in Frederiks arme, gloeiende hoofd.

'PANG! PANG!' doet hij plotseling naar de stoep.

'Haha, een grapje!' roept iemand.

Waarom doet hij nu weer zoiets geks?

De dame voor hem kijkt boos om. Haar sjaal wikkelt zich nu als een tulband om haar hoofd. Daardoor wordt ze dubbel boos.

'Maak dat je wekomt!' roept ze. 'Wies, zeg dat ze moeten verdwijnen, die snotapen hier!'

Een oude man met gebarsten rode wangen kijkt nu ook om. Aan zijn neus hangt een regendruppel.

'Vooruit jullie', gebaart hij. "Dit is geen spelletje voor broekventjes!'

Beschaamd zet Frederik het op een lopen. Hij weet niet eens waar naartoe. De

regen striemt zijn gezicht. De wind harkt zijn natte haren naar achteren.

'Ik ook?' vraagt Pieter met een onschuldig gezicht.

'Jullie ook!!' snauwt de man. 'Huphup!!'

'Maar we willen mee naar het standbeeld'.

'Geen sprake van!! Huphup!'

Brahim en Pieter verlaten nu op hun beurt de stoet. Tim, Lies en hun vrienden lachen ze vierkant uit. Er zit maar één ding op: lopen!

Op de stoep een eindje verderop draait meester Tom zich hoofdschuddend om. Even later verklaren drie kornuiten met rode koppen ergens op een geheime plaats in de stad de Derde Wereldoorlog aan alle grote mensen. Je zal zelf maar een mens van goede wil zijn!

Hoe word je beroemd? In een klein land? Of ook in een groot land?

Door iets te doen wat anderen niet kunnen. Door op de televisie te komen. Of in de krant. Met een foto graag.

Tja: echt beroemd wordt het drietal niet. Wel een beetje. Laten we zeggen: een ietsepietsie beroemd. Maar iedereen ziet wel de foto in de krant. Hannes, Evelien, Bram, Elien, Wouter, Tim, Lies, meester Tom, meester Jan, en vele anderen. Want bijna iedereen in de stad leest De Bode, de krant voor wie niks wil missen. Op de laatste regel onder de foto van de 11 novemberstoet staat te lezen:

'Ook stapten drie jonge oud-strijders mee op.

Van vaderlandsliefde gesproken!

Wie nam die foto?? Niemand van de drie musketiers weet het.

Ze hebben niemand gezien met een fotoapparaat. Maar ze zien tot hun grote verbazing enkele dagen later wel zichzelf in de krant.

Evelien en haar ma zetten grote ogen op. Ze staan ook in De Bode. De 100 000ste tevreden klant van Centen & Percenten is met haar dochter op een kiekje vereeuwigd. Nee: het winkelkarretje zie je niet op de foto.

'Hé: dat meisje heb ik nog gezien', wijst Hannes. 'Ze is eens van haar fiets getuimeld'.

'Kijk: dat is die jongen van de botsing', zegt Bram. 'Hij was op de paardenmarkt'.

'Maar dat is Frederik! En Brahim! En Pieter!' roept Evelien. 'Kijk, ma: ze staan ook in de krant! Kijk wat ze doen. Hahaha!'

'Wel wel wel toch'. Ma schudt haar tevreden klantenhoofd.

'Hé ... en dat meisje ... ', zegt Bram. 'Ik heb nog haar fiets eens ... Kijk: haar ma heeft een prijs gewonnen in dat warenhuis. De gelukzakken'.

'Wat doen jullie deugnieten in een stoet voor grote mensen?!' vraagt Brahims pa.

'Stom hoor. Je lacht je een kriek. Die dame had bijna niks in haar karretje liggen', vertelt een vrouw tegen haar man. 'Alleen een beetje fruit, geloof ik. Ha ha. En alles was gratis voor haar! Maar het was toen natuurlijk te laat'.

'Is dat hier een puist?' wijst Tim. 'Ah, nee! Het is verdorie het hoofd van Frederik'.

En zo weet iedereen wel wat. Het is altijd hetzelfde liedje. Als je even beroemd bent, ook al is het maar voor een kwartier, wordt iedereen jaloers op je. Want eigenlijk willen ze allemaal zelf in de krant staan. Of op televisie komen. Er zijn er maar drie die opvallend stillletjes zijn vandaag. Ze lachen een beetje groen. Of ze halen hun schouders op. En de tevreden klant met het bijna lege winkelkarretje blijft gezellig thuis vandaag. Nee, ze heeft helemaal niks nodig. Er zit nog een reuzengrote pizza in het diepvriesvak. De helft voor haar, de helft voor Evelien.

Ja: krantenpraat kan vele mensen blossen van opwinding bezorgen. En aan huis besteld als je dat wil.

Hoofdstuk 11 Waarin griep en ruzie de wangen kleuren

Zal het eindelijk eens sneeuwen dit jaar? Sommige kleine kinderen kennen sneeuw alleen van op foto's of prenten. Klaas en Piet zijn alweer met lege zakken naar hun land verdwenen. Van de meeste boomkruinen blijft alleen het geraamte over. Het wordt al kouder. Vreemd dat poezen en honden nooit koude voeten krijgen als ze buiten lopen. Die zijn altijd poedelnaakt. Als je uitademt, ontsnappen er witte wolkjes uit je mond. Je wangen gloeien, maar helemaal anders dan in de zomer. En je kunt vlugger ziek worden.

Daar piept wat stekelhaar van tussen de donsdeken. Er hangt een jongen aan. Die zie je echter niet. Je kunt het alleen maar raden: die dikke bobbel daaronder, dat moet een jongen zijn. Hij is helemaal verborgen onder zijn deken. Want Hannes is ziek. Koorts kleurt zijn wangen en zijn voorhoofd rood. Hij moet vier dagen in bed blijven van dokter Verbrugge.

'Een griepje, nietwaar kerel', zei de dokter. 'Lucie, hij zal enkele dagen thuis moeten blijven. Zo mag hij niet naar school'.

'Maar ik moet werken!' riep Hannes' ma. 'En mijn man ook. Hoe doen we dat nu?'
'Hannes is toch groot genoeg om enkele uren per dag alleen te blijven. En zijn grote zus komt toch elke middag naar huis? Zij kan dan wat voor hem zorgen. Drankje, koekje, pilletje, siroopje'.

Van onder de deken had Hannes heftig geknikt.

'Ik blijf hier wel lekker alleen liggen, mams. Zet de radio naast de sofa. En een glaasje lekkers voor mijn keel'.

'Hm ... ', deed mams. 'En als het plotseling brandt? Wat dan?'

'Dan spurt ik naar de voordeur'.

'Je mag geen telefoon opnemen'.

'Nee, mams'.

'En voor niemand opendoen'.

'Nee, mams'.

'Ook niet als ze twee keer bellen'.

'Nee, mams'.

Zo ligt Hannes nu moederziel alleen in het grote huis. Het is er zo stil als in een koekjesdoos. Hij slaapt in de sofa, beneden. Het enige geluid dat je kan horen, is het lichte bruisen van het oranje lekkers in het glas naast hem. Plotseling weerklinkt de schelle deurbel door het huis. Die verscheurt de stilte. Met een ruk zit Hannes rechtop.

'Niet opendoen als iemand aanbelt', had mams gezegd.

Maar als het nu eens iemand met een cadeautje was omdat hij ziek is? En eigenlijk voelt hij zich al een heel stuk beter. Hops, daar gooit hij de donsdeken van zich af. Hij wipt uit de sofa en schuift zijn voeten in zijn ziekensloffen. Hups, daar staat hij al aan de deur.

'Hallo'.

'Dag', groet de man.

'O, sneeuw!' roept Hannes verrast. Achter het hoofd van de bezoeker ziet hij vlokken neerdwarrelen. Op diens krulhaar ligt al een wit laagje poedersuiker.

'Ja, hé', glimlacht de man. 'En ik breng je nog meer sneeuw. Is dat geen mooi cadeau? Een kerel met een griepje moet extra verwend worden'.

Hij knipt met zijn vingers en plotseling begint de sneeuw met dikke pakken uit de loodgrijze lucht te vallen.

'O!' roept Hannes. 'Fantastisch!' Zijn wangen gloeien, maar nu is het een gezond rood.

'Dat noem ik pas sneeuwpret', zegt de man. 'En er komt nog meer. Ga je mee?'

'Waar naartoe?'

'Op de slee. Ze staat voor. We sleeën naar het stadspark voor een heuse sneeuwballenoorlog. De hele derde klas is er al. Ze wachten op je. Ze hebben de sneeuwoorlog verklaard aan de derde klas van die andere school, je weet wel'.

'Ja, maar ... maar eh ... eigenlijk moet ik ziek zijn'.

'Noem jij dat ziek!? Met zulke rode blossen op je wangen? Laat me niet lachen. Kerel, je bent verdorie kerngezond!'

'Eh ... ', aarzelt Hannes. Weer kijkt hij naar de miljoenen vlokken. Ze vallen in dichte drommen op de wereld neer. Prachtig is dat. Keiprachtig.

'Goed,' knikt hij dan, 'ik haal even mijn laarzen'.

'Ik wacht hier'.

Hannes verdwijnt weer naar binnen. Hij gaat op de sofa zitten. Hij bukt zich om ... Hé? Wat is dat nu? Zijn ene oog gaat langzaam open. Dan zijn andere. Hij rilt. Brr. Waar is zijn deken? Die is op de grond gegleden. Met een gloeiend hoofd gaat Hannes rechtop zitten. Droomt hij? Is hij wakker? Zijn ziekensloffen staan netjes onder het salontafeltje geparkeerd. Met waterige konijnen oogjes kijkt hij naar het venster. Stik: niks geen sneeuwvlokken. Heeft hij geslapen? Gedroomd? Rrr. Hij rilt weer. Hij pakt zijn deken en rolt zich als een ansjovis in een blikje op. Ziek zijn kan soms een beetje gezellig zijn. Alleen zijn stekelhaar piept tevoorschijn. Het wordt weer zo stil dat je een muis in huis kunt horen lopen. Zelfs de klok houdt haar adem in. En het wil maar niet sneeuwen!

Niet te hard hopen. Niet te veel verlangen. Dan komt wat je wil vanzelf. Was dat maar waar. Of toch? Niet te hard hopen op een goed rapport dus? Niet te veel verlangen naar die prima cijfers op de weekproef? Komt dat dan ook allemaal vanzelf? Dat zou pas bereuk zijn: een sneeuwvlok van goede punten. Tienen, negens en achten dwarrelen op de daken en de boomkruinen neer. Een kind dat net zwaar ziek is geweest, klapt een dakraampje open. Wat ziet de wereld er mooi uit. Hij plukt enkele tieners uit de lucht en kleeft die op zijn kerstrapport. Er zijn nog genoeg punten over voor de andere kinderen. Je moet alles delen met elkaar.

Op een kille ochtend sjort Hannes zich weer aan zijn superzware schooltas vast. Hij is genezen. Vier dagen lang is hij op ontdekkingsreis geweest in zijn hoofd. Overall waar hij kwam, sneeuwde het. Zijn trouwe sledehonden brachten hem tot op de Noordpool. Het was er min veertig. Daar ontdekte hij de overblijfselen van een vorige expeditie. De mand van de ballon stak uit de sneeuw. Onder een gescheurd tentzeil zaten de geraamten van drie ballonvaarders aan een tafel.

Vlees was er niet meer aan. Ze hadden wel hun wollen mutsen nog op. In de verte huilde een ...

'Klop klop klop!'

Hannes schrikt zich een aap. Het is meester Jan.

'Klop klop! Wil hier eens iemand opendoen? Iemand thuis? Hallo?'

Hij tikt met zijn wijsvinger op Hannes' hoofd.

'Je zit te suffen. Je hebt toch vier dagen lang niks anders kunnen doen?'

'Mijn hoofd doet nog wat pijn'.

'Dat wordt wel beter. Straks wat frisse lucht happen. Zie maar dat je dat hoofd goed opvult en mee kunt nemen naar de vierde klas. Of wil je hier nog eens een jaar bij mij zitten? Nee toch? Dat is dan de derde keer'.

'Nee, meester!'

'Goed dan. Werk maar flink door'.

'Ja, meester'.

'Ik wil mooie cijfers op je kerstrapport zien'.

'Ik ook, meester'. Hannes krijgt een rood kleurtje. Hij lijkt nu wat op zijn rapport van vorig jaar: het krioelde er van de rode cijfers.

'Hihi, dat is een wereldrecord: drie keer dezelfde klas', fluistert Bram achter zijn rug.

Wat kan het leven treurig zijn. Geen sneeuw. Geen goeie punten. Alleen maar griepjes. Rode kelen. Zware schooltassen. Grijselucht. Grijsel speelplaats.

'Stomme paardenkop', sist Hannes dan. Hij is plotseling gloeiend kwaad op Bram.

En hij blijft gloeiend kwaad. En Bram natuurlijk ook. Ruzie is stom. Het kan klein beginnen. Soms wordt het alsmar erger. Stommer. Allerstomst. Je wil er wel wat aan doen, maar het gaat helemaal niet meer. En al vlug breekt de oorlog uit. Iedereen kiest partij. Voor Bram of voor Hannes. Twee legers vechten tegen elkaar. Het is oorlog in de klas. En niemand weet nog goed hoe dat zo gekomen is. Een paar dagen al voelt meester Jan dat er vreemde dingen gebeuren in zijn derde klas. Hij vergeet warempel af en toe op zijn hoofd te staan. En dat wil wat zeggen.

'Hebben jullie gisteravond het journaal gezien op de televisie?' vraagt hij op een dag. Op zijn voorhoofd verschijnt een ernstige rimpel. De meesten schudden van nee. Sommigen knikken.

'Weten jullie wat er op sommige plaatsen in de wereld gebeurt?'

'Het is er soms oorlog', antwoordt Wouter.

'Ja', knikt de meester. 'Iedereen vecht er tegen iedereen. De mensen doden elkaar. Hebben jullie die vreselijke beelden gezien? Van die moorden en die

schietpartijen?'

Sommigen knikken weer. De anderen zwijgen. Ze voelen dat er iets gaat komen. De stem van de meester klinkt zo anders.

'En weten jullie hoe zoiets komt? Er is geen verdraagzaamheid meer. Kleine ruzies worden erger en erger. En er komt vechten van. En oorlog. En moord. De beste vrienden van vroeger zijn nu aartsvijanden geworden. Pas op: dat kan overal ter wereld gebeuren. Niet alleen heel ver van je eigen, veilige bedje. In een land, een streek, een stad, een groep, of ... in een klas. Tom, sta eens op!'

Tom schrikt zich een hoedje. Wat heeft hij daar nu mee te maken?

'Kijk eens allemaal naar Tom', zegt meester Jan. 'En lees wat er op zijn T-shirt staat'. Iedereen draait zich om. Ook Hannes en Bram. Tom kleurt wat rood. Dan snappen ze het. Op Toms buik staat te lezen:

HAND IN HAND VOOR VERDRAAGZAAMHEID

'Ga maar weer zitten, Tom. Ik wil geen minioorlog in mijn klas, begrepen? Weten jullie nog hoe het echt begonnen is? Nee, zeker?'

Nu kijkt hij naar Bram en Hannes. Die slaan hun ogen neer.

'Bij het begin van het schooljaar hebben jullie allemaal een papier getekend. Kijk: ginder hangt het, boven de deur. Jullie handtekening staat onder de klaswet. Ik lees bij nummer 3: IEDEREEN IS MIJN VRIEND. Wel? Zijn jullie dat misschien vergeten? We moeten hiér beginnen, hoor, in déze klas. Als het hier niet kan, kan het nergens, en nooit. Hier bij ons begint verdraagzaamheid'.

Iedereen zwijgt. Niemand beweegt. Het blijft een tijdje muisstil. Zo'n ernstige toespraak zijn ze van meester Jan niet gewend.

'Gaat iedereen nog altijd akkoord met onze klaswet?' vraagt hij dan. 'Of wil iemand zijn of haar handtekening schrappen?'

Nu knikken alle hoofden.

'Goed dan', zegt hij. 'Prima. Zo had ik het ook verwacht en gehoopt. Ik wil dat wie nu oorlog voert, daar vlug mee stopt. Dat zal van beide kanten een inspanning vragen. Dan ... dan pas voel ik me weer vrolijk. Dan pas ga ik weer eens op mijn kop staan'.

'Haha'. Enkelen durven stilletjes te lachen. Het is inderdaad al een tijd geleden dat meester Jan de hele wereld omkeerde en op zijn hoofd ging staan.

'En nu ... nu maken we kunst. Elien, pak jij even een stapel tekenpapier uit de wandkast, kind'.

'Joepie!'

'Tof!'

'Mogen we vrij schilderen?'

'Ja. Wat je maar wil. En tot vier uur, tot we het horen bellen. En ik laat een muziekje horen, want kunst en muziek helpen tegen oorlog en geweld'.

Gezellig roezemoezend begint iedereen op een groot wit blad te werken. Die middag zijn er twee heel opvallend ijverig. Eén met stekelhaar en één met zijn roze tongpuntje uit zijn mond.

Ze zeggen niet veel. Aan vele ogen kun je merken dat de oorlog in de derde klas weldra gedaan zal zijn. Ogen kunnen spreken.

Wapenstilstand.

Meester Jan kan vannacht weer op beide oren slapen. Dat wil zeggen: als baby Merel geen huilconcert geeft. Morgen misschien al mag hij weer eens ondersteboven staan. Dan zakt al de wijsheid uit zijn lichaam naar zijn hoofd. En dat hij af en toe heel wijs, dat heeft hij vandaag toch wel bewezen.

Hoofdstuk 12 Waarin het sneeuwt en gloeit in Frederiks hoofd

Vrede op aarde aan alle mensen van goede wil. Bram en Hannes zijn weer goede vrienden. Misschien niet zulke dikke als vroeger, maar toch. De toespraak van de meester heeft geholpen.

En ja hoor: het sneeuwt. Maar niet hier.

Het sneeuwt verdorie in landen waar het gewoonlijk warm is. En zelfs in een deel van de woestijn. Dat gebeurt bijna nooit. Het staat in de krant. Hoe zou dat toch allemaal komen? Door gaten in de ozonlaag om de aarde? Vervuiling van het milieu? Smitbussen? Uitlaatgassen? Fabrieken? Het lijkt alsof er geen klimaten en seizoenen meer bestaan. Alles loopt door elkaar. En het is bijna Kerstmis. Het is tien graden en de zon schijnt alsof er geen vlokje aan de lucht is. Zelfs de dieren begrijpen er niks meer van. Een pauw schreeuwt zoals voor een onweer in de zomer. Een bij vergist zich van seizoen en gaat ijverig op zoek naar bloemen. Ook vliegen blijven leven. Poezen vergeten dat ze hun wintervachtje moeten aantrekken. Maar in de leesboekjes op school gaat het over sneeuwpret. Meester Tom probeert Aisheh uit te leggen hoe je een sneeuwman kunt maken. Ze herinnert zich niet dat ze ooit sneeuw heeft gezien. Aisheh is een vluchteling die

enkele jaren geleden uit Libanon kwam. Haar ouders waren het geweld beu en verlieten het land. Nu wonen ze in de oude vleugel van de stedelijke muziekschool. Gelukkig kon Aishehs pa aan de slag in een drukkerij. Aisheh zelf leerde de eerste maanden alleen maar Nederlands. Dat ging goed. Nu mag ze al in de derde klas bij meester Tom.

Boven het hoofd van Pieter begint plotseling een gloeilampje te branden. Hij weet wat. Hij krijgt er zelf gloeiende wangen van.

'Meester,' zegt hij, 'onze klascomputer kan toch sneeuw maken? En zelfs een kapotte televisie kan dat. Zo kan Aisheh zien wat u bedoelt'.

'Hé, dat is nog waar ook, Pieter. Prima idee van je'.

'Mag ik?'

'Doe maar. Laat het maar eens stevig sneeuwen in de klas'.

'Kom', zegt Pieter tegen Aisheh. Hij neemt haar mee naar de computerhoek. Daar speelt hij wat piano op de toetsen van de klascomputer. Na enkele seconden verschijnt de sneeuw op het scherm. Iedereen komt kijken naar dat natuurwonder.

'Sneeuw', wijst professor Pieter.

Iedereen lacht. Aisheh knikt en lacht ook. Begrijpt ze wat hij bedoelt?

'Het is winter', zegt ze.

'Sneeuw-vlok-ken', zegt Pieter langzaam. Hij wijst naar de prent in het schoolboek en dan naar het scherm van de computer. Op de tekening glijden kinderen op een slee in een witte wereld.

'Vlok-ken, al-les wit'.

'Flok-ken, wiet'.

Rond Frederiks hart kriebelt het weer. Hij vindt Aisheh het allermooiste meisje op aarde. Zo mooi, dat hij soms vergeet te ademen. Of dat hij hevig schrikt als hij haar plotseling ziet. Of dat hij weer eens een hoofd als een biet krijgt. Wat een gelukzak, die Pieter met zijn prima sneeuwidee: hij mag haar alles uitleggen.

Nu staat Frederik vlak achter haar. Ze ruikt zo lekker als een regiment zeep in een warenhuis. Wat jammer dat ze in de klas niet naast of voor of achter hem zit. Als hij haar eens wil bekijken, moet hij zich helemaal omdraaien. Ja, ook in Frederiks hoofd sneeuwt het. En dat is al enkele weken zo.

'Dank je voor de uitleg, professor Pieter', zegt meester Tom. 'Iedereen terug naar zijn plaats'.

'Au!' roept Frederik. Aisheh trapt op zijn tenen.

'Oei!' schrikt ze.

'Het is niks, hoor', mompelt Frederik verlegen. De vlammetjes schieten naar zijn

wangetjes; de sneeuw in zijn hoofd smelt.

'Pijn?' vraagt Aisheh. O, ze heeft ogen om in te verdrinken. Frederik schudt van nee. Maar zijn teen doet wel zeer. Het is precies een moesteentje geworden. Ook daar schieten steekvlammetjes in. Frederik Hoogoven staat weer eens van top tot teen in vuur en vlam.

Hoofdstuk 13 Waarin Hannes het met een dure heer aan de stok krijgt

En eindelijk, eindelijk is het kerstvakantie. De stad neemt een bad in gezelligheid: lichtjes, kerstbomen, strikken, rode lopers op de trottoirs, maar jammer genoeg geen sneeuw. Alleen af en toe een flinke portie hemelwater. De mensen, vooral de kinderen, zijn boos op het weer. Schaatsen en sledes blijven op zolder.

Daar stapt een dure heer in de Dapperstraat. Hij draagt een kraaknet pak. Hij is zo sjiek dat hij de koude niet wil voelen. Aan de etalage van de speelgoedtreinenwinkel TJOEKTJOEK blijft hij staan. Daar blijft iedereen altijd even staan, want iedereen is kind geweest. Er zijn heel leuke dingen te zien, vooral in kerstpakjestijd.

Ginds komt een jongen op een fiets af. Hopla! Hij rukt aan zijn stuur. Zijn stalen ros springt op de stoep. Hij bolt nog tien meter door en mikt dan handig het voorste wiel in één van de gleuftegels voor speelgoedtreinenwinkel TJOEKTJOEK.

Splash!

Een onverwachte douche. Smerig regensop spat alle kanten uit. De gleuftegel stond boordevol vuil hemelwater. De dure heer krijgt de volle laag. Zijn mooie pak is nu helemaal bespikkeld. Ook het venster van TJOEKTJOEK wordt besproeid. Net kogelgaten. Zo'n douche neemt niemand graag.

'Verdomme!' roept de man kwaad. Dure heren vloeken net als iedereen. 'Kijk wat je nu gedaan hebt!'

'O! Oei!' piept Hannes.

'Kun je niet uitkijken, zeg!'

Enkele mensen blijven staan. Ze proberen ernstig te blijven. Maar eigenlijk hebben ze heel hard zin om eens lekker te lachen. Wat ze hier zien, gebeurt gewoonlijk alleen in stripverhalen.

'Maar ik heb er niet om gedaan!' zegt Hannes nu. 'Kijk: ik ben zelf ook ... '.

'Om gedaan! Om gedaan!' roept de man. Als je hem hoort spreken, ziet hij er plotseling al veel minder duur uit.

'En wie zal dat hier allemaal betalen, hé?'

'Die jongen kan daar toch niks aan doen', zegt een vrouw. 'Het is zijn tegel niet, hé'.

'Nee, hij kan het niet helpen', zegt een andere vrouw.

'Hij moet niet op trottoirs fietsen!' blaft de man.

'Maar waarom zijn er hier dan gleuftegels!?'

'Eh ... ', zegt de man.

Verbluft kijkt hij de vrouwen aan. Plotseling weet hij het niet meer. Hij haalt een zakdoekje boven en wil op zijn pak beginnen wrijven.

'Niet doen!' roept die eerste vrouw. 'Zo wordt het alleen maar erger. U kan uw mooie pak dan wel weggoaien. Zonde van het geld. Het moet zo naar de wasserij, hoor. U blijft er echt beter af'.

De deur van TJOEKTJOEK gaat open. Een man van ongeveer honderd twintig kilogram komt naar buiten. Hij heeft een reusachtig, knalrood hoofd.

'Dat is nu al de tweede keer deze week', gromt hij. 'Verdomd rotklimaat hier. Altijd vieze, smerige regen. Ik verhuis naar Hawai'.

Hij schudt zijn hoofd. Het rolt als een te grote pompoen tussen zijn schouders heen en weer.

'Jaja,' klaagt de bespikkelde man, 'maar ondertussen zit ik er mee. Wie betaalt hier de rekening van de wasserij?'

'Was jij dat, jongen? Is dat jouw fiets?' vraagt de dikkerd. Hij wijst naar Hannes. Die knikt. Zijn hart gaat wat vlugger slaan. Hoe stom allemaal! En hij heeft al net zoveel zin om hardop te lachen. Tja, wat nu?

'Tja', zegt de winkelier. Hij krabt even op zijn rode hoofd. Blijft iedereen hier nog lang staan gapen? Het slachtoffer probeert nu toch met een piepklein zakdoekje een spat weg te wrijven. Die wordt nog groter en lelijker.

'Zie je wel! Doe dat niet', zegt de vrouw weer.

'MIJN kleren, hé', antwoordt de man bits.

'O la! O la!' doet de vrouw verontwaardigd. 'Meneer weet het beter!'

'Wilt u zich misschien binnen bij mij wat eh ... wat schoonmaken, meneer?' stelt de winkelier voor.

'Stomme gleuven hier', moppert de man. 'Van wie zijn die? Wie kwam op het idee?'

'Maar meneer toch. Kijkt u eens naar mijn uitstalraam. Ik zit er ook mee, hé! De klant is koning. De mensen moeten toch hun fietsen kunnen ... '.

'Grote mensen die speelgoedtreintjes kopen!?' onderbreekt de boze man.

'Welja!' roept de winkelier. Hij begint zich nu op te winden.
'En u stond toch ook naar mijn treinen te kijken toen het gebeurde?'
'Bravo!' roept iemand. 'Goed gezegd!'

Nog meer voorbijgangers stoppen nu. De winkelier van TJOEKTJOEK en de kwade, bespikkelde lieveheersbeestjesman zijn al vergeten dat Hannes er ook nog staat. Heel stilletjes trekt die zijn fiets weer uit de gleuf.

'... toch veel te smal hier! U moet daar iets aan doen!'

Onopvallend zwaait hij zijn ene been over het zadel ...

'... ik niet helpen, hé meneer! Alstublieft, hé! Daarvoor moet u bij de burgemeester zijn!'

... stuurt met de voeten op de grond zijn fiets voorzichtig tussen de omstanders door ...

'... maar het is uw trottoir en u moet zien dat ... '.

... en verdwijnt zonder dat iemand het merkt.

In de Dapperstraat worden de hoofden alsmaar roder. En de hoofden van de mensen knikken en schudden mee van ja en van nee. Dan is er plotseling die opmerkt dat de jongen weg is. En de fiets. Foetsie fiets. De vogel is gevlogen.

'Ha ha ha!' lachen de mensen.

'Die is goed!'

'Wel heb je van je ... ', moppert de dure heer. Boos kijkt hij in het rond.

'Tja,' zegt de winkelier weer, 'kopje koffie, meneer? Meer kan ik niet doen, hoor!'

Hoofdstuk 14 Waarin het eindelijk sneeuwt

Soms niet, vaak wel: de tijd gaat snel. Hij sluipt met de vinger op de mond door ons leven. Voor je het weet, pakt hij altijd iets mee.

'Wij vergeten je nooit!'

Dat staat te lezen op een steen bij het graf van Nathalie.

'Zou dat waar zijn?' vraagt Evelien zich af. 'Het ongeval is al bijna twee maanden geleden gebeurd. Natuurlijk vergeten haar pa en haar ma en haar zus haar nooit. Maar de anderen? Haar vrienden? En ik?'

Er is niemand op de begraafplaats. De wind fluistert in de kale boomkruinen. Hier en daar staan of liggen verwelkte bloemen. Evelien pakt haar boodschappentas van het muurtje en stapt weer door. Lange wandelpaden doorkruisen de

begraafplaats. Er zijn graven met beelden op, eenvoudige kruisen en platte stenen. In een hoek ligt de strooiweide. De as van sommige doden wordt er uitgestrooid. Die doden liggen niet in een graf. Nathalie hebben ze gewoon begraven. Eigenlijk is een begraafplaats wel mooi om naar te kijken. Het is echt een laatste rustplaats. Een stille stad: iedereen die er woont, spreekt of beweegt niet meer. In Eveliens tas rinkelen de flessen karnemelk. 'Alle doden horen dit', denkt ze. 'Ze kijken naar mij'.

Net als ze bij het grote ijzeren hekken komt, dwarrelt iets wits voor haar voeten neer. Een sneeuwvlok? Verbaasd zet ze de tas weer op de grond neer. Jakkas, een sneeuwvlok! Met arendsogen speurt ze de grijze lucht boven de begraafplaats af. Waar blijft de rest? Is het een achtergebleven vlok uit een sneeuwbuï die al voorbij is? Of een verkenner van een buï die nog komen moet?

TOINK-TOINK!

Haar tas valt met rinkelend lawaai op de grond om. Oei oei. De doden zullen weer schrikken. Al dat gerinkel in die grote, grijze stilte...

En dan gebeurt alles ineens.

Duizenden en duizenden sneeuwvlokken dalen op aarde neer. Vanwaar die zo plotseling allemaal vandaan komen, is een raadsel. Evelien kijkt haar ogen uit. Met open mond proeft ze enkele vlokken. In een mum van tijd heeft alles een wit kapje, topje of laagje gekregen. Met kilo's tegelijk dwarrelt de poedersuiker naar omlaag. De fluisterwind wiegt er zacht mee heen en weer. Fantastisch is dat. Evelien wordt er een stuk blijer door. Nu wordt ook Nathalie lekker warm ondergestopt. Maar ook op de grond gebeurt wat. Daar verspreidt zich iets wits, vlak bij Eveliens voeten. Ze merkt het pas als ze de tas weer wil pakken. Twee straatjes karnemelk hebben zich een weg gezocht over het besneeuwde wandelpad. Met die laag poedersuiker er nog bij ziet het er een vreemd goedje uit.

Wit plus wit is witter dan wit!

'Ah,' zucht Evelien, 'de melk!'

Ze bukt zich, zet de tas rechtop en opent die voorzichtig. Eén van de flessen is stuk. Stom. Onder in de tas vormt zich een eilandje karnemelk. Evelien stopt haar neus in de tas. Bah, dat stinkt. Met opgetrokken neus vist ze de glasscherven op. Die legt ze op het reusachtige, marmeren graf van een deftige familie uit vervlogen tijden. Scherven brengen immers geluk. Dan stapt ze voorzichtig door de verse

sneeuw naar huis. Haar wangen zien rood. De overgebleven flessen karnemelk rinkinken als bellen aan een slede.

Jippie jippie: eindelijk sneeuw!

Het gaat nu zo snel dat er al een witte laag op de daken en de straten ligt. Nog even en de sneeuwballenoorlogen breken uit. Overal in de stad wachten kinderen met tintelende handen. En grote mensen. Het wordt weer uitkijken.

Toink-toink-toink, doen de flessen in de tas.

PATS!

Op het Laurierpleintje is het zover. Het eerste minisneeuwballetje spat op Eveliens rug uiteen.

PATS! Daar volgt er nog eentje.

'Roos!!'

Evelien kijkt om. Twee jongens dansen als gekken op en neer. Ze kent ze niet.

'Nee: Evelien!' roept ze terug. Dan zet ze het rinkelend op een lopen. Sneeuw? Dat is ook: pannenkoeken thuis. Met poedersneeuw.

Hoofdstuk 15 Waarin iedereen weer een jaartje ouder wordt

Als oudjaar aanbreekt, is de sneeuw alweer verdwenen. Het is niet koud genoeg. Eerst zijn er grijze, dan zwarte vlekken, zoals bij een appel die ziek wordt. Daarna heb je van die morsige kledder, die hoog opspat telkens een auto voorbijrijdt. Dooi!

De enige sneeuw met oudjaar is confetti. En de kijkbuis wordt die avond een echte treurbuis. Het is om bij te huilen. Teeveegrappassen tappen versleten moppen, waar niemand mee moet lachen. Bekende mensen in feestkleren drinken champagne en zeggen ook iets stoms in allerlei domme spelprogramma's. Een oude man speelt dat hij meneer Oudjaar is en sterven moet. Ach, het is elk jaar weer hetzelfde liedje. Je moet zelfs geen kind zijn om te merken hoe treurig het allemaal is. Ja: je wenste dikke, donzige sneeuw op het scherm van de televisie. Een leuke film? Vergeet het maar. Een echte verrassing? Nooit van je leven.

In vele zalen zijn hoempafeesten aan de gang. Over de hele stad weerklinken knallen en knalletjes. Het oude jaar is dood. Leve het nieuwe jaar. Iedereen zoent iedereen. Weer knallen en knalletjes. En wat belooft iedereen nooit meer te doen? En wat belooft iedereen zeker eens te doen? Frederik wil dit jaar nog met Aisheh trouwen. Dat vertelt hij natuurlijk aan niemand. Pieter zal zijn zussen met rust laten en een heel jaar lang zijn mond houden. Hij zegt het tegen niemand. Evelien zal zo veel eten dat haar magere benen helemaal opgevuld raken. Bram zal elke dag drie keer zijn tanden poetsen. Of vier keer. Hannes wil zo vlug mogelijk beroemd worden als bestuurder van een zeppelin. Brahim wil elke cent van zijn spaargeld opzijleggen voor een groot, hagelwit paard. Dit jaar móét het er komen! Voor Frelito zijn er verse warenhuisbrokken. En Tim? De broer van Frederik? Die wil maar niks. Hij ligt met gloeiende wangen al vroeg in bed: koorts. Van 's avonds acht uur tot de volgende morgen tien uur slaapt hij aan één stuk door. Dat is dus twee jaar. Want 's anderendaags is het 1 januari.

'Je ziet er plotseling een jaar ouder uit', zegt zijn tweelingzus Lies. 'Je bent helemaal verkreukeld van het slapen. Je ziet eruit als de krant van verleden week. En je hebt niet eens gefeest'.

'Heb je een kater? Wat hebben jullie vannacht gedaan?' vraagt Tim met rode ogen. 'Ik heb helemaal niks gehoord'. Als een konijn komt hij uit zijn warme hol onder de donsdeken gekropen.

'Frederik en ik zijn om middernacht de straat op gegaan. Pa was in slaap gevallen bij de teevee. Hij was doodmoe, want hij had nog vier patiënten te bezoeken gisteravond. Er was er één bij die verbrand was door vuurwerk. En ma heeft zitten werken voor haar vrouwenclub. Maar ze is ook twee of drie keer naar je komen kijken. Niet gehoord?'

'Nee. Stomme vrouwenclub'.

'Er is nog een stuk taart over. En konijn met pruimen'.

'Wie was er nog op straat?'

'Een heleboel mensen. Bij de burens was er vuurwerk'.

'Waren ze dronken?'

'Hallo, Tim!' roept ma plotseling vanuit haar slaapkamer. 'Hoe gaat het met onze zieke?'

'Mm ... '.

'Voel je je al beter? Gelukkig Nieuwjaar, jongen'.

'... jaar, ma. Waar is de dokter?'

'Die ligt hier naast mij in bed. Hij slaapt nog. Hij snurkt een beetje. Ik kom zo'.

Ja, dat heb je dan: zelf ziek zijn met een echte dokter in huis, terwijl de hele wereld feestviert.

'Konijn met pruimen, b`ah', mompelt Tim. 'Ze moesten eens mens met pruimen klaarmaken'. Hij kruipt weer diep in zijn holletje.

Lies gaat naar beneden. Frederik is ook al op. Hij zit te tekenen. Vliegensvlug legt hij een krant op zijn tekening.

'Wat teken je daar?' vraagt Lies nieuwsgierig. Ze kan nog net een glimp opvangen van een alleraardigst snoetje met koolzwarte ogen en een massa warrig krulhaar.

'Niks', blaft hij. Hij wordt wat rood. 'Ben je al op?'

'Dat zie je toch? Heb je al op de knop van de koffie geduwd?'

'Ja ja'.

In de keuken rochelt het koffiezetapparaat als een zwaar verkouden robotje.

'Dan breng ik pa en ma straks een kopje boven'.

'Doe mij maar een dubbele whisky', zegt Frederik. 'Omdat het Nieuwjaar is'.

'Mag ik die tekening nu eens zien?'

'NEE!'

Lies ritst de gordijnen open. Het is stralend weer. Wat een nieuwjaarsdag! De zon schijnt oogverblindend. Sneeuw is alleen nog een herinnering. Sneeuw duikt nog op in verhalen van oude mensen over winters van zeer lang geleden. Toen vroor het nog dat het kraakte. Toen bleef de sneeuw wekenlang metershoog liggen. Echt waar!

Maar vandaag luistert niemand naar verhalen over hoe het vroeger was. En niemand vertelt er ook. Want 1 januari is een sufdag. De hele buurt is in een diepe slaap verzonken. Iedereen is moe van de hoempafeesten. Overal stond de televisie te lang aan, tot er sneeuw op kwam, na de vreugdevuurwerken. Als je door de vensters naar binnen gluurt, zie je op de tafels de lege flessen en glazen staan. Of stukken taart die niemand nog op kreeg. Hier en daar ligt confetti. Wie niet slaapt of suft, kijkt naar de skispringers op televisie. Wat moet dat ding toch hard werken, elke dag opnieuw. Of naar het feestelijk concert dat elk jaar uit Wenen wordt uitgezonden.

Pas tegen de middag wordt het huis goed wakker. Alleen Tim blijft onder de wol. Middageten? Broodje-konijn! Een halfuur later stappen Lies, Frederik en Frelito door de stille straten. Er valt werkelijk helemaal niks te beleven. Een man laat zijn hond uit. Eigenlijk laat de hond de man uit. Auto's rijden traagjes voorbij met versufte gezichten erin. Dat zal het langverwachte familiebezoek zijn. In de koffers van de auto's liggen misschien cadeautjes. Die worden elk jaar wat kleiner. De

mensen hebben minder geld. Of ze worden elk jaar wat suffer.

'Ben je blij met je nieuwe dagboek?' vraagt Frederik. Lies knikt.

'Ik zal er elke dag iets in schrijven. Maar het is geheim. Van tante Bea krijg ik nog een vulpen'.

'Ja', zegt Frederik. Hij begrijpt het wel. Hij heeft ook een geheim. Het zit in vieren gevouwen in zijn jaszak. Het is een tekening. Er zullen nu wel kreukels in zijn, maar vanavond op zijn kamer doet hij alles over. Met de gloednieuwe viltpen. Misschien wordt hij later een beroemd portretkunstenaar.

Vroeg in de middag begint de zon al te zakken. Het is een prachtige zonsondergang. Jammer dat de meeste mensen hoofdpijn hebben. Het is iets om in een dagboek te beschrijven. Dat zouden ze allemaal moeten zien: een reusachtige rode bos die in een zee van blauw zinkt. En dat in de winter! Hé, nu is die sufdag nu toch alweer voorbij. Gelukkig Nieuwjaar.

'Was er iets te beleven?' bromt pa als ze thuiskomen.

'Helemaal niks. Een man deed een rondje met zijn hondje'.

'Ha ha'.

'En het is overal zo stil. Net een zomerdag in de winter'.

'Ja ja,' knort hij, 'en morgenvroeg zit mijn wachtkamer weer eivol met mensen die te veel gegeten en te weinig geslapen hebben. Ze moesten eens meer naar buiten gaan en beweging nemen'.

'Zoals jij, hé', lacht ma. Ze gaat met het allerlaatste stukje taart de trap op, naar Tim. Verbaasd kijkt pa naar ma. Dan haalt hij zijn schouders op.

'Ach', zucht hij. 'Net iets voor de vrouwenclub'.

Frelito zoekt zijn mand op naast de grote gatenplant in de hoek. Daar wacht een spiksplinternieuw been. Het ruikt nog naar het warenhuis. Hij is wat blij dat hij weer thuis is. Ook hij heeft te veel gegeten en te weinig geslapen. En die kinderen wisten van geen ophouden. Dat zijn geen wandelingen meer, maar marsen! Ach, het is een hondenleven. Hij is doodmoe in alle vier zijn poten. Hij is wel geen pup meer, maar toch ... Die tweebeenige, hoogpotige wezens stappen altijd veel te vlug en veel te lang. En dan dragen ze nog schoenen en kousen ook. Het was verdorie toch wel koud, zo laag bij de grond, zon of geen zon. Ggrrmmpff!

Tim zit rechtop in zijn bed. Er ligt een kanjer van een kijkboek op zijn knieën: allemaal glanzende, kleurrijke Harley Davidsons. Machines om uren naar te kijken en nog meer uren over te dromen. Je hart gaat er sneller van slaan.

'Zo één wil ik ook', wijst hij.

'Ja', zegt ma verstrooid. Ze voelt zijn voorhoofd en zijn wangen.

'Het gaat al wat beter, hé? Straks komt pa ook even kijken. Als hij ten minste nog de trap op kan. Wil je taart?'

'Ja, hoor. Mag ik er later één?'

'Ja ja', mompelt ma weer verstrooid. Haar gedachten zijn bij de vrouwenclub, zeker weten. Want anders had ze gezegd:

'Bah, dat stoerebinkengedoe'.

Wedden?

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand: is er nu eindelijk eens iets aan de hand? Weer is een jaar verstreken. 365 dagen! Komt er nog wat van, ja? Aan zo'n mooi meisje van bijna dertien mogen nu toch stilletjes aan vruchten beginnen te groeien? Hoe zit dat?

Lies staat in haar blootje voor de grote spiegel boven. Ze wil een bad nemen. Ze heupwiegt als een buikdanseres. Een buik heeft ze wel. Maar een echte buikdanseres heeft ook nog wat anders. Daar is bij Lies nog niks van te merken. Nu bekijkt ze zichzelf van opzij. Ze steekt haar borst vooruit. Ach, het is nog niks. Wanneer worden die stipjes eens wat? Hoe zullen haar borsten er uitzien? Groot? Klein? Rond? Spits? Appels? Peren?

Al wel twintig keer heeft ze stiekem een beha van ma geprobeerd, met handdoeken erin, en zonder. Janny uit haar klas heeft al wat. En Brenda, een heel klein beetje. Telkens als ze naar voren moet komen, dan ...

Oeps!

Daar komt pa plotseling de trap op. Waar komt die nu vandaan. Lies verdwijnt als de bliksem naar haar kamer.

'Hé! Het is vollemaan!' roept pa. Hij ziet nog net het spierwitte kontje van Lies wegflietsen. Als hij boven komt, blijft hij ook zelf even voor de wandspiegel staan. Hij wrijft met zijn hand over zijn hoofd.

'Zie de maan schijnt hier ook al door de bomen', zegt hij treurig. Dan ziet hij Lies' kleren over de trapleuning hangen.

'Lies! Je vergeet je kleren!'

'Ik ga in bad! Ik pak ze straks wel. Ik ... Ik heb iets vergeten in mijn kamer'.

'Badsprinkhaan', mompelt pa. 'Dat kind gaat verdorie drie keer per dag in bad'.

Lies blijft met haar oor tegen de deur luisteren. Hoort ze nog wat? Een paar minuten later gaat zachtjes een deur open. Een hoofd piept tevoorschijn. Dan volgt wat spierwit meisjesvlees. De kust is veilig. Niemand meer te zien. Op naar het bad! Lies grabbelt haar kleren van de trapleuning.

'Hé ... ', doet ze verbaasd.

Wat doet die beha daar nu plotseling bij!?

Van achter een andere deur klinkt geginnik. Voor de tweede keer stuift Lies bliksemsnel weg, de badkamer in. Zelfs de volle maan heeft nu rode blossen.

Hoofdstuk 16 Waarin we heel treurig nieuws te horen krijgen

De vliegtuigen met de gebroken armen en benen zijn uit de skistations teruggekeerd. De vakantie is voorbij. Alles wordt weer gewoon. En saai. Een maand lang zegt iedereen tegen iedereen: 'Beste wensen'. Dan is ook dat gedaan. Frederik is nog altijd niet met Aisheh getrouwd. Pieter heeft elke dag ruzie met zijn zussen. Eveliens benen blijven op stelten lijken. Bram poetst zijn tanden alleen als hij er echt zin in heeft. Nooit dus. Hannes is nog niet beroemd. Brahim heeft nog altijd geen rooie duit over. Het grote, hagelwitte paard blijft een droom. Frelito slokt elke dag trouw zijn hondenbrokken door, terwijl zijn oren in zijn bordje hangen.

In februari gebeurt iets vreselijks. Meester Jan is toch niet zo'n geluksvogel als ze allemaal denken. Hij blijft plotseling vier dagen uit school weg. De kinderen van zijn derde klas worden over de andere klassen verspreid. Dat is leuk, maar wat is er precies aan de hand? Pas op de laatste dag vertelt juffrouw Anjelier wat er thuis bij meester Jan en zijn vrouw Brigiet gebeurd is. Baby Merel is dood. Iedereen houdt de adem bij het horen van dat nare bericht. Dood??

Baby Merel is geen jaar oud kunnen worden. Ze is de wiegendood gestorven.

'Niemand weet goed wat wiegendood precies is, of hoe dat komt', legt juf Anjelier aan de muisstille derde klas uit.

'Kleine kinderen, gewoonlijk minder dan een jaar, sterven er soms aan. 's Avonds worden ze te slapen gelegd. Ze zijn niet ziek. 's Ochtends zijn ze dood. Het is vreselijk als je het meemaakt'.

'Het is een raar woord', fluistert Elien.

'Net iets voor een engel', vindt Wouter.

Sarah zit te wenen. En ze is niet alleen. Wat erg voor meester Jan! Zal hij ooit nog vrolijk zijn? Op zijn hoofd staan? Hoe voelt zijn vrouw zich nu?

'Niemand weet hoe dat komt', zegt juffrouw Anjelier nog eens. 'Geen enkele dokter of geleerde heeft het al ontdekt'.

Tom knikt: 'Mijn broertje is ook zo doodgegaan', zegt hij. 'Nog voor ik er was. Mijn ma heeft het me verteld. Er is een foto van. Die staat naast haar op de slaapkamer'.

'Doodgaan is altijd blijven slapen', denkt Hannes droevig. 'Baby Merel zal ook nooit

meer wakker worden. Maar ze heeft er niks van gevoeld'.

'Maandag komt jullie meester terug', zegt de juffrouw. 'Eh ... en dan ... '.

Lara begint nu ook te wenen. De tranen biggelen over haar wangen. Tom, die naast haar in de bank zit, wordt vuurrood.

'Eh ... wees dan maar lief voor hem'.

Dat zal echt niet moeilijk zijn. Het is alsof de wereld een beetje vergaat.

'Een kind verliezen is heel erg voor de ouders. Het doet heel veel pijn. En heel lang. Er is ... '.

De deur gaat op een kier open. Het hoofd van de directeur verschijnt.

'Dag kinderen. Geen problemen, juffrouw Anjelier?'

'Nee, meneer. We praten wat over ... '.

' ... over ja, euh ... goed dan ... eh ... dag kinderen. Maandag komt meester Jan terug'.

'Is er een begrafenis?' vraagt Bram.

Juffrouw Anjelier kijkt vragend naar de directeur. Die fronsst zijn wenkbrauwen. Dan kijkt ze weer naar de klas.

'Die is morgen, zaterdag. Eh ... meester Jan en zijn vrouw hebben eigenlijk het liefst dat er weinig mensen bij zijn. Alleen familie. Dat hebben ze ons ... hebben ze de school laten weten. Is het niet, directeur?'

Het hoofd in de deuropening knikt.

'Zo is het'.

Nausikaä zit met grote ogen voor zich uit te kijken. Er staan ook waterlanders in. Ze wordt bang als ze het vreselijke nieuws hoort.

'Vanavond ga ik rechtop in bed zitten', besluit ze. 'En het licht moet aan blijven. Inslapen durf ik nooit meer. Hoe moet het nu?'

Het hoofd van de directeur verdwijnt weer. Juffrouw Anjelier zegt dat ze in hun boek mogen lezen tot het vier uur is. Niemand roept hoera! of bravo! of jippie!, zoals ze gewoonlijk doen. In de klas van meester Jan is het nog nooit zo stil geweest. En hij is er zelf niet eens. Je zou er echt een speld kunnen horen vallen. Het is er zo stil als op de maan. Maar bijna niemand leest echt. Want het hart van baby Merel klopt niet meer. En de harten van Jan en Brigiet zijn gebroken.

Het is zaterdag. In de kale takken van de bomen zucht droevig de wind. De kruinen van de populieren wiegen als grote kaarsenvlammen heen en weer. Een mus verliest een korst brood. Die valt op één van de smalle wandelpadjes. Ze durft de korst niet op te halen: daar naderen mensen over het paadje. Ze zijn in het zwart gekleed. Ze huilen. Vandaag wordt baby Merel op het kinderkerkhof begraven.

Niet ver daarvandaan ligt een steen op een graf. Er staat op: 'Wij vergeten je nooit'. Merel is nu bij Nathalie. Misschien hebben ze het samen wel leuk. Wie komt ooit het grote geheim te weten? Waar ga je naartoe als je sterft? Wat gebeurt er dan met je? Zie je dan iedereen terug? Weet je dan alles? Moet je dan nog eens sterven?

Hoofdstuk 17 Waarin allerlei roods gebeurt

Het is vrijdagavond. Neonlichten floepen aan. Maar de dagen duren al wat langer, beetje bij beetje. Het verkeer wordt minder. Er is wel nog veel boodschappenvolk in de winkelstraten van de stad. Aan de patatkeet bij de bioscoop staat een meisje. Ze heeft prachtig rood haar. Het waait als vurige vlammen om haar hoofd. Vele mensen kijken even om. De wind speelt met haar rokje. Het staat vol met letters en cijfers. Die dansen en bewegen onophoudelijk. Het meisje hapt gretig in een broodje-hamburger. Die verdwijnt bijna helemaal in haar hoofd. Kersenrode ketchup druipt er aan alle kanten uit. Het meisje heeft honger als een wolf. Even sluit ze haar ogen. Dan smaakt ze al dat lekkers nog veel beter. Op haar bolle wangen verschijnen rode blossen. Wat kan een vette hap van de keet toch zalig zijn! Een grote kledder ketchup pletst nu op haar linkerschoen. Ze merkt het niet. Ze heeft veel te veel werk. En nog één. Dat wordt straks poetsen. Weer hapt het meisje toe. De hamburger wordt al een flink stuk minder.

Daar is Bram. Hij komt van de judoclub. Daar leert hij elke vrijdagavond vallen, opstaan en vechten. De geur van friet vult zijn neusgaten. Wat lekker! Hij zou wel tien pakken friet op kunnen. Maar hij heeft geen centen bij zich. Hij wil onmiddellijk zijn judoplunje ruilen voor een grote puntzak friet met wittepepersaus. Kijk: bij patatkeet MONIEK STEEDS BETER staan zeven mensen te wachten. Dié hebben geld voor al dat lekkers: frikadel, mexicano, alle soorten burgers, frankfurter, pizzarol, kroket, bitterballen ... Het klinkt als muziek in je oren. Je krijgt er het water in je mond van.

Naast de vuilnisbak staat een meisje. Ze peuzelt een hamburger op. Wow, haar haren lijken in brand te staan. Zo mooi! Bram kent het meisje niet. Hij heeft ze nog nooit gezien. Naar welke school gaat ze? Misschien zit ze ook wel in de derde klas. Ze ziet er negen of tien jaar uit. Zonder dat hij het zelf goed weet of wil, trekt hij de remmen van zijn fiets dicht. Ho, wat gebeurt er nu? Hij stopt bij de stoeprand naast de frietkraam. Hij gaat

rechttop zitten en haakt zijn duimen achter de riemen van zijn rugzakje vast.

'Hoi, lekker hé, zo'n hamburger', zegt hij.

Hamburger-Roodkapje kijkt verbaasd op. Ze knikt eventjes. Wat een vreemde snuiter. Hij heeft een haarband om. En een gordel om zijn buik geknoopt. Gekke knul.

'Er zit wat op je schoenen', wijst Bram.

'O'. Het meisje kijkt naar beneden. Dan neemt ze nog een hapje. Nog even en de hamburger is op. Wat wil die snoeshaan op zijn fiets eigenlijk? Ze vindt hem helemaal niet aardig. Van braniejongens houdt ze niet.

'Hé, kijk: er zijn een paar cijfers van je rokje gewaaid, hihi!'

'Grappig, zeg!' Waarom gaat hij niet weg?

Bram zwijgt enkele seconden. Watertandend kijkt hij naar de mensen die ijverig friet uit een puntzak plukken. Elke friet gaat eerst even kopje-onder in mayonaise of pickles. Mm. Een man met een hangbuik steekt een reusachtige worst in zijn hoofd. Net een zeppelin.

'Zeg'.

'Ja?' Het meisje veegt haar mond en haar handen met een papieren servetje af. Dan bukt ze zich om haar schoenen een beurt te geven.

'Was het echt lekker?'

'Natuurlijk'. Misschien gaat hij nu weg, die gekke gabber. Het broodje-hamburger is toch op.

'Weet je wat?'

'Wat is er dan?' Het meisje gooit de vuile, rode prop in de vuilnisbak.

'Een hamburger is geen echt vlees. Ze maken die van oud papier'.

'Jaja'.

'Je hebt oud papier gegeten, bah!'

'Zeg, loop naar je moeder'. Het meisje zwiert haar vlamme haren naar achteren en gaat weg.

'Echt waar, hoor! Van oud papier en oude kleren!' roept Bram. Hij stoot zich af op de stoeprand en fietst weg, dansend op de trappers. Zijn rugzak gaat snel op en neer. Hij heeft nu zo'n honger dat er een groot, leeg gat in zijn buik zit: daar waar zijn maag thuishoort. Nu laat hij zijn stuur los. Hij wil de gordel om zijn buik nog wat steviger aansnoeren. Dat is helemaal niet ...

PARDAF! BOINKK! Tingelingeling ...

'Au! Au!'

Dat stomme colablik had hij niet gezien. Daar ligt nu de judoka, helemaal in de knoop met zijn fiets. Uit zijn knie komt kersenrode ketchup. Uit zijn ogen springen tranen. Enkele vrijdagavondmensen sleuren Bram en zijn fiets overeind. Dat is een

ingewikkeld karweitje.

'Zonder handen, hé', zegt een vrouw. 'Ik zag het zo gebeuren, hoor!'

'Kan hij nog rijden?'

'Zo onvoorzichtig!'

'Heb je pijn, knul? Ken ik jou niet?'

'Heeft hij niks gebroken? Zijn knie bloedt'.

'Het komt door dat blik. Zijn voorste wiel sloeg plotseling om'.

'Ja, maar zonder handen, hé. Je ziet wat ervan komt'.

'Hij had onder een auto kunnen belanden'.

'Kinderen toch, hé'.

'Nu ga je toch beter te voet hoor, kerel'.

'Moet je nog ver?'

Bram knikt. Hij heeft overal pijn. Zelfs zijn fiets doet pijn. Een beetje hinkend stapt hij door. Hij leidt zijn fiets aan zijn hand mee, als een brave pony. Het ding maakt nu de gekste geluiden.

Ke-tsjie-ke-tsjoe-ke-tsjie-ke-tsjoe ..., doet hij bij elke stap. De mensen kijken verbaasd om. Dan zien ze wat er aan de hand is. Brams hoofd wordt vuurrood. Op zijn wangen verschijnen vlammen.

'Hei!'

Wie roept daar?

'Hei! Van oude fietsen maken ze soep!' roept plotseling een meisjesstem. Luid gegiechel weerklinkt. En weer kijken mensen om. Nu nog beter! Beschaamd kijkt Bram opzij. Het is het meisje van de frietkeet. Het is Hamburger-Roodkapje, met een vriendin. Ze lachen zich een kriek.

'Luister! Een plaat van Rimpel Roest Rock!' proest dat andere kring.

O, stomme ketchuptrien!

Hoofdstuk 18 Waarin een kinderbetoging door de stad trekt

Er zijn steeds meer auto's. Het is als een epidemie. En er is steeds minder parkeerplaats. Ja, natuurlijk: dat komt ervan. Het zijn twee reuzengrote problemen, die alles met mekaar te maken hebben. En dan die stank. En dat lawaai. De voetgangers en de fietsers eisen ook meer veiligheid. De auto mag niet de baas worden. Wat is het soms een warboel in de stad. Er wordt ruzie over gemaakt. De mensen maken zich boos. De kranten schrijven er over. Maar wiens schuld is het nu eigenlijk? Als ieder gezin, groot of klein, heel of half, nu eens

tevreden was met één karretje? En geen twee of drie?

Vooraf de winkeliers maken zich dik. Hun klanten moeten hun auto veel te ver van de winkels achterlaten. Dus rijden ze meteen maar naar de warenhuizen aan de rand van de stad. Daar is plaats genoeg. Soms.

Elke dag zijn er files. Drie keer per dag. Of gewoon de hele dag door. Zelfs te voet gaan is nu niet meer zo gezond. Beweging? Ja, hoor. De uitlaatgassen hangen als mist in de straten. Arme longen. Wil je tijdens de spitsuren een bus nemen, dan kun je net zo goed stil blijven staan. Want dan is de hele stad opgevuld met files. Ook de bussen schuiven centimeter per centimeter op. Alles zit potdicht. Elke parkeerplaats is eivol. Help, wie doet wat?

Frederiks pa, de dokter, doet zijn huisbezoeken nu op een spinaziegroene brommer. Mijn Harley Davidson, noemt hij hem. Vlug en glad als een paling slingert hij zich door het verkeer. Je ziet ook weer meer fietsen. En rolschaatsen. Geen gek idee.

Als de lente al piept, nog bijna onzichtbaar, maar je voelt het al wel een beetje, maken alle scholen van de stad samen een groot Kinderplan. Het is een plan voor veilig verkeer. En plotseling, op een woensdagmiddag, is er in de belangrijkste straten van de stad weer een file. Het is een kleurrijke file van kinderen met spandoeken. Ze eisen minder, trager en veiliger verkeer. Ze vragen meer plaats voor voetgangers en fietsen. Meer bussen. Minder stank. Meer groen. Minder lawaai. Meer zebrapaden. Als je alle spandoeken uit de betoging samen bekijkt, kun je het grote Kinderplan lezen:

TWEEVOETERS VOORRANG

GRAAG TRAAG

DE STAD STINKT! HELP!

DE BUS IS KNUS

GEEN BEER IN HET VERKEER

VIERWIELERS KIJK UIT

AUTO'S MAKEN ONS BOOS

MEER PARKEERGARAGES

OP DE FIETS ZIE JE IETS

STRAAT EN VOETPAD

IK REM VOOR AUTO'S

WANNEER EEN FIETSPAD IN DE STAD?

HOE VEEL DODEN NOG?

HET LICHT OP ROOD!

AUTO'S UIT DE STAD

WEG MET DE ZWARE VOET

GEBRUIK UW VERSTAND

GA GEWOON TE VOET

DE REM OP HET VERKEER

IK RUIK MENSENVLEES ZEI DE JAGUAR

DE STAD VOOR DE MENSEN

AUTO'S WACHTEN BUITEN

ZIJN JULLIE BETOETERD!?

NU EEN BAK

VOETGANGERS TWEEDEHANDS??

STRAKS EEN WRAK

IK GA DOOD AAN JOU

HET LICHT OP GROEN VOOR GROEN

Als een kleurrijke duizendpoot kruipt de lange kinderstoet door de stad. Op de plaats waar de kleine Nathalie in het begin van de herfst dood werd gereden, worden honderden bloemen neergelegd. Dan trekt de stoet weer verder. De politie zorgt ervoor dat de betogers overal door kunnen. In de allerdrukste straten moeten de auto's zelfs op de stoep wachten, stel je voor: de omgekeerde wereld. De bestuurders knikken glimlachend naar de kinderen, de juffrouwen en de meesters. Misschien zijn ze bang voor krassen in hun mooie karretje. Een oudere dame met een gezicht als een gerimpeld appeltje draait haar raam naar omlaag. 'Ik rij altijd traag, hoor!' roept ze vriendelijk naar een groepje kinderen gewapend

met spiegeleieren en stoptekens.

'Ik doe nooit meer dan 40!'

'Dat is goed, madam!' roept een grote jongen terug. 'Hier, alstublieft: een decoratie'. Hij kletst pardoes een zelfgemaakte sticker op haar voorruit. Er staat op: 'GEEN BEER IN HET VERKEER'.

'Oeps!' schrikt het dametje. Een milieuvervuiler! Mijn mooie auto! De deugniet!

Er komt geen einde aan de Kinderplanstoet. Er zijn groepen op de rolschaats, op de autoped, op het skateboard, op de skeelers, op de fiets, op stelten, met springtouwen, hinkelend. Er lopen levende verkeersborden tussen. Geraamtes met zwarte longen. Spookachtige verkeersagenten met gasmaskers. Een meisje trekt een hamsterkooi op wieltes achter zich aan. In de kooi hotsebotsen tientallen miniautootjes door elkaar. Er hangt een bord aan: AUTOKERKHOF.

Frederik loopt met een oude autoband om zijn nek. Wat heeft hij het lastig. Het zweet gutst uit zijn hoofd. Hij ziet vuurrood. Bram heeft Lucky Number meegebracht. Over de pony hangt een witte lap waarop staat: VOETGANGER OP WEG NAAR HET RESERVAAT. Bram is als indiaan verkleed. Over zijn gezicht loopt een zebepad. De klas van Lies fietst rinkelend voorbij. Het is een oorverdovend concert. Er is een grote groep gebroken armen, omzwachtelde hoofden en kapotte benen. Ze hinken allemaal om ter ergst. Snelheidsduivels met drietanden zitten kleine kinderen achterna. Daarachter komt een grote kartonnen auto. Op de motorkap staat een vreselijk gebit getekend, gereed om alles op zijn weg te verslinden. De doosauto wordt gedragen door zes jongens met zware stapschoenen. Achter het stuur zie je een doodshoofd. Op de zijkanten staat in koeienletters: IK HAD EEN ZWARE VOET. Dat vormt het echte pronkstuk van de stoet. De fotografen van de kranten zijn er als de kippen bij om een kiekje te maken.

In al dat tumult loopt meester Jan er stilletjes bij. Hoe leuk het er ook allemaal uitziet, het gaat over droevige dingen. Nathalie is er niet meer. En Merel zal niet eens de lente zien. Elke seconde denkt Jan aan Merel. Het leven is een loterij. De ene dag gaat alles prima. De andere dag stort alles in elkaar. Het is een gekke wereld. En ook een gevaarlijke. Hij zucht diep. Hij verlangt om weer thuis te zijn, bij Brigiet. Al die kinderstemmen hier op straat maken hem zo verdrietig.

Om vijftien uur stopt de kinderbetoging voor het stadhuis. De burgemeester krijgt zes kilogram tekeningen, gedichten en handtekeningen. Het zijn allemaal wensen en eisen van het grote Kinderplan voor veilig verkeer. Hij knikt vriendelijk en geeft

alle meesters en juffrouwen een hand.

'Een goede actie', zegt hij. 'Proficiat'.

Op de pui van het stadhuis zet hij zijn bril op zijn neus en belooft dat hij er iets aan zal doen. Zijn woorden waaien weg in de wind. Je kunt er alleen wat flarden van horen.

'Dat is de burgemeester, hé?' zegt Brahim tegen meester Tom.

'Zeker weten'.

'Zal hij heel dat pak papier wel lezen?'

'Misschien enkele van zijn bedienden'.

'Wat een gewone man'.

'Ja, hé. Hij is ook van vlees en bloed, zoals wij. En hij kan ook zo onder een auto terecht komen, hoor'.

'Ha ha ha!'

'Hei!' roept Tom plotseling. Daar nadert een man op een spinaziegroene brommer. Met zijn voeten duwt hij zijn brommer over het trottoir. Op de straat is er geen plaats meer. In de bagagemand staat een dokterstas.

'Tom, hallo!'

'Je komt net op tijd. Overal gebroken armen en benen hier. Kijk maar'.

Frederiks pa lacht.

'Waar blijven ze al die kinderen toch halen, hé. Zie eens wat een massa'.

'Ja, en er zitten er drie van jou tussen. Op visite?'

'Ja. Op de brommer gaat het een stuk vlugger. Nooit geen files meer voor mij'.

'Daarvoor komen wij ook op straat. Omdat alles vol zit met auto's'.

'En nu zit alles vol met kinderen'.

'Haha!'

'Maar ik vind het een prima idee, hoor. De kinderen praten er al de hele week over. Frederik ging op zoek naar een ouwe autoband'.

'Ginder staat hij', wijst meester Tom. 'Hij houdt wel dapper vol, met dat zware ding om zijn nek. Betogen is lastig'.

'Zin in een pintje? De optocht is nu toch bijna afgelopen. ik heb wel een kwartiertje tijd. Dan kunnen we afspreken voor een partijtje schaak'.

'Tja ... ', aarzelt Tom. Hij kijkt naar de kinderen. Dan op zijn horloge. Dan naar café De Zwarte Zwaan. Dan weer naar de kinderen.

'Komaan, de dokter zegt dat het moet voor de gezondheid', zegt de dokter.

'Goed dan', knikt de meester.

De meeste kinderen gaan nu naar huis. Enkele groepjes blijven nog wat op de markt rondhangen. Frederik knielt op de grond, bukt zich voorover en wurmt zich uit de autoband. Oef: eindelijk vrij. Zijn hoofd voelt nu echt als een hoogoven aan.

Hij staat weer op. Aisheh glimlacht naar hem. Frederiks hart stroomt nu helemaal over. Hij wuift naar haar. Dan krijgt hij een gek idee. Hij zet de autoband recht en geeft die een duw in haar richting. Drie seconden later schieten de vlammen weer naar het hoofd van Frederik Hoogoven. Het stugge ding rolt natuurlijk de verkeerde kant uit. O ramp! Aisheh zet grote ogen op. Enkele kinderen beginnen te wijzen en te joelen. Iedereen kijkt om. De autoband rolt nu vlugger en vlugger ... over het trottoir ... van het trottoir ... naar de parkeerplaats toe ...

'Hé!!' roept de dokter in café De Zwarte Zwaan, 'héla!!'. Geschrokken veert hij op. Zijn glas bier spat op de grond uiteen. Beduusd wijst hij naar buiten. Door het venster ziet hij hoe een bekende autoband pardoes zijn spinaziegroene brommer omverkegelt! Na het KLAK! van het glas hoor je nu het KE-BONK! PARDAF! en KE-TSJOENK!

'Wel potverdepotverdepotverde ... ', roept Frederiks pa. Hij holt het café uit. Vele ogen kijken hem verbaasd na. Ook meester Tom springt nu op.

'Frederik! Frederik!' klinkt het. Met boze ogen kijkt Frederiks pa naar de groepjes kinderen. Dan beent hij met grote stappen naar zijn brommer.

En Frederik? De pechvogel met het vuurrode hoofd krimpt helemaal ineen. Hij zou in de grond willen zinken. Honderden ogen zijn op hem gericht. Ja, wat is het toch weer een warboel, dat verkeer in de stad!

Komt er nu nog iets na het Kinderplan en de kinderbetoging? De burgemeester beloofde er wat aan te doen. Ja, hoor.

Na enkele weken al lijkt het centrum van de stad op een grote kindertekening. Het is een nieuwe wirwar geworden. Maar nu niet van auto's. Want de bestuurders raken er niet goed wijs meer uit. Wel van pijlen, strepen, lijnen, cirkels, haaiantanden, kronkels, borden, gele stroken, rode fietspaden, bloembakken en vertragingsbulten. Een legertje parkeermeters bewaakt de stad. En overal lopen politiemeisjes om foutparkeerders op de bon te slingeren.

'Het lijkt verdorie wel de piste in een circus', zegt Frederiks pa. 'Op mijn brommer word ik er dronken van. Ik ben helemaal dolgedraaid'.

'Of het oefenterrein van een rijschool', grinnikt meester Tom. 'Maar de auto's rijden nu toch trager, hé? En er zijn er precies ook minder'.

Hij schuift een stuk op het bord vooruit.

'Schaakmat', zegt hij.

'O!' kreunt Frederiks pa.

Hoofdstuk 19 Waarin oude meisjes nooit eens iets durven

Aisheh woont met haar familie in de oude vleugel van de muziekschool. Ze gebruiken natuurlijk niet alle kamers. Zo veel plaats hebben ze niet nodig. In de grootste kamer op de tweede verdieping bijvoorbeeld vergadert om de twee weken de vrouwenclub. Het is een club van volslanke dames die dunner willen worden. Ze gaan ook samen naar de film. En ze tekenen of schilderen of boetseren. En vooral: ze praten, over alles en nog wat. Ze vinden dat het een mannenwereld is. Daarin moet verandering komen.

'Die Frederik van jouw school ... ,' zegt Eveliens ma op een saaie, druilerige woensdagmiddag, 'ken je die? En de tweeling?'

'Dat is die jongen uit de derde klas. Hij wordt altijd rood als er iets gebeurt. Met die autoband op de betoging ... haha! Vaak heeft hij pech. Het is net alsof het naar hem toe komt. De tweeling zit al in de zesde klas. Ze plagen hem soms'.

'Kijk, dat is zijn moeder hier', wijst ma. Ze toont een foto in de krant. Er staan een tiental lachende vrouwengezichten op.

'Is er iets gebeurd met haar?'

'Ze is slanker geworden, hihi'.

'Kom je daarvoor in de krant?'

'Nee nee. ik lachte maar wat. Maar ze is de voorzitter van de vrouwenclub. Daar doen ze allerlei dingen: mager worden, vergaderen, knutselen. Ze bestaan al vijf jaar, zie ik'.

Evelien bekijkt de foto.

'Wil jij er ook niet bij?'

'Ik? Ben ik misschien te dik!?'

'Nee ... neenee. Maar je zit hier altijd alleen. Je kunt vragen of Franceska meekomt. Dat kan toch leuk worden? Praten en knutselen en ... '.

'En jij dan?'

'Ik doe dan de babysit. Ik pas wel op mezelf. Maar dan moet je me natuurlijk ook betalen'.

'Misschien is het toch wel een goed idee. Ik moet er eens uit zijn'.

'Zou je er eigenlijk wel bij mogen? Je bent niet eens dik. Franceska wel'.

'Maar hier in de krant staat dat de vrouwen nog wat anders doen dan afslanken, hoor. Ze praten over allerlei dingen. Ze doen uitstapjes. Ze lezen boeken'.

'Je kunt ze leren bloemenschikken. Daar ben je zo goed in'.

'Kijk: ze zoeken nog een naam voor hun club. Omdat ze al vijf jaar bestaan. Die hebben ze nog niet. Als iemand iets leuks weet, mag hij naar de voorzitter

telefoneren'.

'Ik weet wat, ma!'

'O ja?'

'Door Dik en Door Dun. Met hoofdletters'.

'Dat is een prima vondst, kind!'

'Ga je telefoneren?'

Op een saaie, druilerige woensdagmiddag rinkelt de telefoon. Het is misschien al de vijftiende keer vandaag. Frederiks pa heeft het druk als dokter. Bij het begin van de lente voelen veel mensen zich moe of ziek.

Zuchtend neemt de voorzitter van de vrouwenclub-zonder-naam de telefoon op.

'Dokter Dehaes, een goedemiddag'.

'Dag mevrouw. Marianne Six hier. Ik las daarnet in de krant het artikel over uw vrouwenclub'.

'O, in de krant, ja'.

'Eindelijk eens een foontje voor mij!' denkt Frederiks ma.

'En mijn dochter Evelien, ze zit op dezelfde school als uw tweeling en uw Frederik, wel: Evelien heeft een naam gevonden voor uw vrouwenclub'.

'O ja?'

'We mochten daarvoor toch naar u bellen, hé? Het nummer stond in de krant'.

'Jazeker, we ... ik ben nog altijd op zoek'.

'Is er nog geen naam?'

'Nog niks. Niemand heeft gebeld tot nu toe. U bent de eerste'.

'Moet ik nu de naam zeggen?'

'Als u zo vriendelijk wil zijn'.

'Hij komt van mijn dochter, hoor'.

'Geen probleem. Kinderen kunnen soms schitterende dingen maken, vindt u niet?'

'Ja, hoor. Ze staat hier naast mij'.

'Ze zegt het misschien liever zelf?'

Ma kijkt naar Evelien.

'Of je het niet liever zelf aan de telefoon zou zeggen, vraagt mevrouw'.

Evelien schudt heftig haar hoofd.

'Nee,' zegt ma, 'zal ik nu maar zelf ... '.

'Ik ben benieuwd, mevrouw'.

'Door Dik en Door Dun'.

'Ja, hoor. En hoe luidt de naam die u ... die uw dochter voorstelt?'

Verbaasd zwijgt Eveliens ma enkele seconden. Is die vrouw wel goed snik?

'Hallo!?' klinkt het aan de andere kant van de lijn. 'Bent u er nog?'

'Jaja!'

'En welke naam had u gevonden?'

'Door Dik en Door Dun', zegt ma nog eens.

Nu zwijgt Frederiks ma ook enkele seconden. Evelien stoot haar moeder aan.

'Je hebt de hoofdletters niet uitgesproken', fluistert ze giechelend.

'Mevrouw ... '.

'Ja?'

'Eh ... mevrouw ... meent u dat?'

'Maar natuurlijk ... '.

'Dit is toch geen grap, hé?'

'Maar nee! U denkt toch niet ... Het is ... '.

Eveliëns ma wil wel vijf dingen tegelijk zeggen. Maar er komt niks uit.

'Door ... Dik ... en Door ... ', zegt de voorzitter langzaam, alsof ze de woorden proeft.

' ... Dun', vult ma aan.

'Ja ... Dun', herhaalt Frederiks ma. 'Enne ... uw dochter heeft dat bedacht?'

'Precies'. Ma kijkt naar Evelien. Ze fronst haar wenkbrauwen. Ze haalt haar schouders op.

'Ja ... er zit wel iets in. Ik eh ... ik moet het eens in de vrouwenclub bespreken. Dat begrijpt u wel'.

'Jazeker. Eh ... nog iets, mevrouw: is er nog een plaats vrij in uw club? Of twee misschien?'

'Alleszins! Heeft u zin om erbij te komen?'

'Ja, eigenlijk wel. En ook ... '.

'Bent u ... Bent u volslank?'

'Nee!'

'Dat hoeft ook helemaal niet, hoor! Eh ... Door Dik en Door Dun hé ... haha ... Dat klinkt eigenlijk nog zo gek niet. Het is veel beter dan De Werkloze Weegschaal. Mijn man stelde dat voor. Dokters toch, hé. Altijd de mensen willen duvelen. Het lidgeld is honderd euro per jaar. Maar daarvoor krijgt u natuurlijk ... '.

'Honderd?'

'Eh ... ja'.

'Dat is wel nogal veel. Daar moet ik eens over nadenken'.

'Goed, hoor. Dan denk ik nog even na over die naam. Door Dik enzovoort bedoel ik, hé'.

'Ja'.

'Dag'.

'Dag'.

De twee ma's aan de lijn haken in.

'Wat een gekke naam was dat', mompelt de ene. 'Het lijkt wel een spotnaam'.
'Is die vrouw gek? Honderd!' mompelt de andere. 'Het geld groeit verdorie niet op mijn rug'.
'Wel?' vraagt Evelien.
'Ze gaat er eens over nadenken, kind'.
'En jij, ma?'
'Ik? Ik ook'.
'Oude meisjes durven nooit iets. Ik maak misschien zelf mijn eigen club'.
'Dat is het idee. De Club van de Spillebeentjes?'
'Pff ...'.

Hoofdstuk 20 Waarin iedereen naar Het Land van Kokanje reist

De tijd gaat zo snel als een trein. Hij vliegt als de hogesnelheidstrein voorbij. Het einde van het schooljaar is bijna weer daar. Na de bimbambeierenvakantie van Pasen wordt het nog best leuk. De zon schijnt meer en meer. De dagen worden echt langer. En ... schoolreis.

Door het hele land rijden bussen met lachende kinderen, knapzakjes, blikjes cola en plastic zakjes voor kinderen die níét lachen. De derde en de vierde klassen van de school bij het station gaan op een mooie dag naar Het Land van Kokanje. De derde en de vierde klassen van de school bij het zwembad gaan op diezelfde mooie dag naar ... Het Land van Kokanje. De ene school weet het niet van de andere. Dat is natuurlijk een beetje stom. Nu moeten ze ieder apart voor bussen en kaartjes zorgen. Het grote verstand moet je echt niet bij de grote mensen gaan zoeken. Het is pas in Het Land van Kokanje dat ze verbaasd uitroepen:

'Hé! Daar heb je die van bij het station!'
'Hé! Dat zijn die van bij het zwembad!'

Het Land van Kokanje is een groot pretpark niet ver van de hoofdplaats van de provincie. Het ligt verscholen in het groen. Zeer gezond! Je kunt er spelen, zwemmen, kijken, proeven en leren. Er zijn allerlei leuke dingen om op te klauteren, op en af te springen, door te lopen, mee te varen, af te tuimelen, in rond te zwieren, mee te rijden of naar te gooien. Er zijn dus ook allerlei zoete dingen om van te proeven. Het Land van Kokanje is nu eenmaal een luilekkerland.

Overal wordt getoond hoe al het lekkers op de wereld wordt gemaakt. En overal kun je ook iets proeven, voor maar een heel klein beetje geld. Daar krijg je dan een stempel voor op een kaart.

Waar kun je terecht met zo'n Kokanje-Proefkaart?

In de wafelkraam (1 wafel met sneeuwsuiker), in het pannenkoekenhuis (1 pannenkoek met bruine suiker), in de frietkeet (1 puntzakje met 14 frieten), in het ijspaleis (1 bol wit of rood of groen), in de chocoladefabriek (1 minireep pure chocola), in de koekjesbakkerij (3 soezen), in de honingkorf (1 vingerhoed honing), in de hamburgertent (alleen voor wie niet in de frietkeet gaat: 1 kleine burger), in de limonadesaloon (1 glaasje prik), in de snoepjestempel (3 hartjes), in het suikerspinnetje (alleen voor wie niet in de snoepjestempel gaat: 1 suikerspinnetje, wat dacht je?) ...

Natuurlijk kun je niet zomaar overal gaan. Dat moet je zelf een beetje bekijken: wat eet je graag? Wat wil je zien? Hoeveel kun je op?

In het midden van dat vreemde pretpark staat een kabinet. Het heet: De Tand van Kokanje. Daar werkt een grappige tandarts: dokter AU! Als je hem twee euro geeft, onderzoekt hij hoe het met je tanden zit. Dat betekent: vijf minuten lekker griezelen, want het is toch niet echt. Dokter AU! gebruikt vreselijke spuiten en allerlei doodenge dingen om in je mond mee te ploeteren. En veel ketchup. Iedereen kan toekijken. Er staan altijd veel toeschouwers, want de tandarts zit vol grappen en grollen. Na het onderzoek geeft de griezelige dokter AU! je een briefje mee. Daar staat zijn besluit op:

BLIJF MET JE FIKKEN VAN DIE SNOEPJES!
NOG 1 OLIEBOL EN AL JE TANDEN VALLEN ERUIT.
ELKE DAG SPOELEN MET LIMONADE.
JE TANDEN STAAN VERKEERD GEPARKEERD.
JAMMER VAN DIE LANGE TONG!
KARNEMELKTANDJES!
CHOCOLA OF TANDPASTA?
TANDENPECH!

Ja: dokter AU! maakt er echt een potje van.

De kaart van Hannes is al volledig opgebruikt. Er kan niks meer op. Alles is ingevuld. Hij mag die van Wouter hebben. Wouter heeft suikerziekte; hij brengt altijd zijn eigen hapjes en snoepjes mee. Zo komt het dat Hannes de meeste kramen twee

keer bezoekt. En die schat van een Lara eet niet graag wafels en soezen. Dus knapt hij dat karweitje wel even voor haar op.

's Middags koopt hij dan nog een reuzenburger met een cola zo groot als een emmertje. Dat bolletje ijs in het ijspaleis vindt hij veel te klein. Het verdwijnt al als je er ook maar naar kijkt. Daarom neemt hij als toetje een hoorn ijs die hij met beide handen vast moet houden.

'Dat is geen toetje meer, maar een TOET!' zegt meester Jan. 'Zul je niet ziek zijn?'

'Nee nee, meester', antwoordt de smulpaap.

'Kijk: hij heeft een snoepsnoet, meester!' lacht Bram.

'Je portemonnee is nu zeker leeg?'

'Maar mijn buik is lekker vol, meester'.

'Ik wil geen narigheid vanavond in de bus, Hannes. Je weet wat ik bedoel, hé?'

Hannes knikt en likt. Wat moet je in Het Land van Kokanje anders doen dan smullen?

Frederik wijkt geen seconde van de zijde van Aisheh. Met Pieter, Fiene en Brahim zijn ze de hele dag samen: op het water, in de lucht, op de rails, bij de kramen, in de schommels. Ze komen honderden kinderen tegen: je merkt dat het de tijd van de schoolreizen is. Tussen al dat kindervlees loopt natuurlijk wel eens zo'n stom kereltje of vervelend trutje dat anderen niet met rust kan laten. Ze zijn vooral eng als ze in een groepje zijn. Dan voelen ze zich sterk. Ze hebben bijvoorbeeld zelf een melkweit velletje, maar ze spotten wel met iemand die een donkere huidskleur heeft. Stiekem of hardop. Met potige Pieter erbij heeft Aisheh niets te vrezen. En ook Brahim staat zijn mannetje. Frederik gloeit als een hoogoven. Wee het kind dat Aisheh of Brahim een strootje in de weg legt! Met een flitsend zwaard in zijn handen zal hij het de kop afhakken!

'Valse bleekscheet! Blanke hond!' zal hij woedend roepen. En dan zal hij verschrikkelijk hard ...

'Hei daar!'

Lap, daar heb je het al. Met een nijdige ruk kijkt Frederik opzij. Pieter botst tegen Brahim op. Het is verdorie die jongen met zijn pony, van de paardenmarkt. Zijn vriend is er ook weer bij. Die van de botsing.

'Ken je me niet meer?'

Frederik knikt. Fiene en Aisheh keren nu ook op hun stappen terug. Nu weet hij het weer. De jongen met het stekelhaar heet Hannes. Hij likt aan zo'n reusachtige hoorn Kokanje-ijs. Die met de pony is ...

'Dag Bram, dag Hannes', zegt Frederik. Hij ziet dat ze allebei naar Aisheh kijken.

'Dat meisje daar ... ', wijst Bram. Zijn mond valt open. Aisheh komt nog een stapje dichterbij. Met haar koolzwarte ogen kijkt ze naar dat keitoffe stekelhaar op Hannes' hoofd.

'Hallo ... ', zegt Hannes. Hij houdt zijn grote ijstoeter in zijn ene hand. Met de andere wrijft hij over zijn spijkerkop. Dan over zijn buik. Hij kijkt precies naast dat mooiste meisje van de wereld. Wat scheelt er? Op het gezicht van Aisheh verschijnt nu een glimlach als een zomerdag.

'Ze zit bij mij op school, hoor, ze begrijpt heel veel, en ze spreekt ook al heel goed, ze heet Aisheh', zegt Frederik plotseling in één adem.

'Hoe heet dat meisje, zeg je?' vraagt Bram.

'Aisheh. Het was oorlog in het land vanwaar ze komt. Die is nu gedaan. Hé, Pieter? Maar het is er niet meer leuk om te wonen'. Pieter knikt dat het allemaal waar is. Ook Aisheh knikt.

'Dag', zegt ze.

'Wow', zegt Bram. Spot hij nu? Meent hij het?

Hannes krijgt een vreemde kleur in zijn gezicht. Weer wrijft hij over zijn buik. Die rommelt als een vulkaan. Ai, het doet pijn, verdorie. Even krimpt hij ineen. De anderen mogen het niet zien. Straks zal hij ...

Ginder komt nu ook Evelien, met drie andere meisjes uit de vierde klas. Ze hebben ieder een puntzakje met 14 frieten in en een klodder mayonaise op.

'Hoi!' roept ze naar Hannes.

Hannes kijkt met een groen gezicht op. Hij houdt zijn ijshoorn als een kaars in zijn hand. Likken doet hij niet meer. Nu begint hij vreselijk te zweten.

'Dag', mompelt hij stilletjes. Dat kwam uit het diepste van zijn keel.

'Hei, Hannes, kijk: dat is het meisje van de fiets!' roept Bram. Verbaasd kijkt Aisheh naar de jongen met het grappige stekelhaar. Hij verandert nu elke seconde van kleur, zoals zijn reuzenijsje. Kijk: nu gooit hij verdorie het lekkere ding zomaar in de sprekende vuilnisbak! Er is iets niet pluis met hem.

'Hé!' protesteert Bram.

'Jammer!' roept Pieter.

'Ben je ziek misschien?' vraagt Evelien. Ze komt wat dichterbij. Ze wil wel helpen, want dat deed die jongen ook toen ze met haar fiets op de grond tuimelde.

'Pff ...', doet de arme Hannes. Hij heeft niet eens de kracht meer om iets te zeggen of vriendelijk te zijn. Hij wenst zichzelf naar de maan. Dat dit net nu moet gebeuren, met al die meiden erbij! En dat meisje van de fiets! Iedereen kijkt naar hem. Valt hij flauw? Is hij aan het dromen? Heeft hij een nachtmerrie?

'De vriend is ziek', zegt Aisheh. Pieter, Brahim, Evelien, Bram, Frederik, Fiene,

Hanne, Lucie en Ruth knikken. Die prinses spreekt hun taaltje al goed! Ze kijken haar bewonderend aan. En dan gebeurt het plotseling: de uitbarsting van de vulkaan! Iedereen ziet het aankomen. Maar niemand verwacht dat het ook echt zal gebeuren. Net zoals bij een echte uitbarsting.

'BLEUAARK! BLEUAARK!' gaat het plotseling. Hannes plooit dubbel. Met een gil wipt Evelien achteruit. Te laat! Op de 14 frieten in haar puntzakje ligt nu niet alleen meer een klodder mayonaise.

'Nee!!!', roept ze. Ze trekt een zuur-zoet-zout gezicht en gooit het pakje friet op de grond. Het spat met een vreemd geluid uiteen: ZBOMPFF!

'Bèèkk', zegt ze. Geschrokken spat ook de groep kinderen uiteen. Ze botsen tegen elkaar op. Het zielige hoopje op de grond werkt als een tijdbom: iedereen wil er zo ver mogelijk vandaan. En iedereen trekt een gezicht als een verkreukelde krant, een oud, zuur appeltje of een snottebelproever.

De arme Hannes loopt met een hand op zijn buik en een hand op zijn mond naar de bosjes. De anderen kijken beteuterd naar de smurrie op de grond, naar Evelien, naar de wegvluchtende smulpaap. Nog meer kinderen blijven staan.

'Kijk: haar frieten liggen op de grond'.

'Moet je die niet oprapen, smeerpoets?'

'Is dat van die bruine daar?' spot een grote jongen. Hij wijst naar Brahim. Frederik kijkt naar Pieter en balt zijn vuisten al. Dan ziet hij achter de rug van de kerel nog twee of drie grijnslachende gezichten. Het zijn weer van die pestkerels. Je kunt ze maar beter de rug toekeren. Ze zitten misschien al hoger dan de zesde klas. Afblijven dus.

'Kom', zegt Frederik tegen Aisheh.

'Kom, kom, kom!' aapt de grote kerel hem spottend na.

'Wie gaat er mee naar Zwammenstad?' roept Pieter plotseling. Het groepje met Frederik en Fiene en Evelien stapt nu vlug weg. De pestkoppen gaan gelukkig de andere kant op.

En de veelvraat in de bosjes van Het Land van Kokanje?

Bram neemt voorzichtig een kijkje. De bleekscheet zit met waterachtige konijnenogen op zijn zitvlees in het gras. Hij is voorbereid op een nieuwe vulkaanuitbarsting. Naast hem ligt zijn zakdoek. Die is ook rijp voor de sprekende vuilnisbak.

'Eh ...,' zegt Bram, 'gaat het?'

Hannes boert hardop.

'Hé, baby: heb je nog moeten overgeven?'

Hannes knikt.

'Pff ...'.

'Veel?'

'Het is er allemaal uit'.

Bram bekijkt het hoopje ellende.

'Het is goeie meststof voor de plantengroei', zegt hij dan. 'Net als poep en keutels van dieren'.

'BLEUAARK!' doet Hannes weer. Maar er komt niks meer. Hij lacht groen. Al zo groen als het gras, of als de brommer van Frederiks pa.

'Ga maar,' zegt hij tegen Bram, 'ik kom zo'.

'Ja', zegt Bram. Wat moet hij anders zeggen?

'Eh ... ik wacht op je bij de frie ... bij het limo ...'.

'BLEUAARK!'

'Eh ... bij Zwammenstad', zegt hij vlug. Hij spurt weg.

Ai ai, over een uurtje is er die vreselijke busreis terug naar huis. Het zweet breekt Hannes weer uit. Het worden de moeilijkste uren van zijn leven. Telkens hij weer denkt aan wat er daarnet is gebeurd, wordt hij knalrood. Hij durft zich in geen jaren meer te vertonen!

Hoofdstuk 21 Waarin een rode hond wel kersenpitten lust

Het gebeurt soms dat 's avonds de lucht met slierten oranje en rood licht is geschilderd. Dat is formidabel mooi. De dag daarna is de wind gewoonlijk van de partij. Soms ook de zon, meer en meer. Het wordt al een flink stuk warmer. Het ruikt naar vakantie.

Frelito is al geen pup meer. Hij heeft zijn kwahondenstreken afgeleerd. Hij luistert braaf naar wat de tweebeners hem toeroepen. Meestal doet hij het nog ook:

DAAR!

ZIT!

AF!

KOM!

en vooral: BROKJES!

De hond van Frederik, Lies en Tim heet dus Frelito. Eigenlijk moet het zijn: Freliti, want het is een afkorting van hun namen. Maar dat klinkt niet zo best. Dus is het

Frelito. Dat onthoudt iedereen beter. Nou ja: iedereen ...
'Mijn meester zit er nu in', zegt Frederik. 'Het is TO van TOM'.
'En van TOMaat', vindt Tim. Maar die weet altijd wat.

Frelito is een prachtige rode hond geworden. Bijna oranje. Hij heeft krachtige poten met krullend haar op, twee geweldige oren en een kort, lelijk staartje. Dat laatste is een beetje jammer. Het hangt er tegen zijn zin aan. Het is precies een verlengstukje dat het zelf niet helpen kan dat het geen echte staart wordt. Eraan trekken helpt niet. Frelito eet elke dag trouw zijn hondenbrokken. Die stinken een beetje. Maar het is een lekkere stank. Als hij gulzig in zijn bord aan het slobberen is, denk je dat hij elk moment in één van zijn oren zal happen. Tot nu toe is dat nog niet gebeurd.

'Hij zou een prima zeiler of surfer zijn, met zulke biefstukken aan zijn kop', zei Lies eens. 'Hij vangt al de wind op'.

En nog iets. Een uil heeft zijn braakballen. Daar zitten allerlei onverteerbare restjes in. Frelito heeft ook zo iets: kersenpitballen. Natuurlijk alleen maar bij het begin van de zomer. Dan is het feest in en rond de kersenhouten in de tuin. Wat doe je dan met zo'n kersenpit in je mond?

Plop! Plop!

En plop!

Weldra ligt het gazon bezaaid met kersenspitten. Lekker hoor. En goed voor de tanden.

Hier en daar vindt de hondenoepaper-van-de-week dan ook drollen met kersenspitten in. Frelito is dus een pitbal. Dat is een hond die kersenspitten poept. Daar is hij niet beschaamd over. Heeft hij toch maar even een mooi hondenleven!

Hoofdstuk 22 Waarin een roodhuid op ziekenbezoek gaat

De proeven zijn voorbij. Het is nu wachten op de punten. Als er ergens in de stad heel laat nog een licht brandt, mag je zeggen: daar woont een juffrouw of een meester met een punthoofd. Gelukkig bestaan er ook rekenmachientjes.

Nu komt ook de tijd van banken leegmaken, loodzware schooltassen naar huis slepen, spelletjes en wandelingen. De klas wordt kaler. De meester wordt vrolijker. De kinderen worden rumoeriger.

De laatste drie dagen van het schooljaar zit Frederik alleen in zijn bank. Zijn buur is er niet. Pieter is geopereerd aan zijn linkeroog. Erg is het niet. Hij keek een beetje

schuin met dat oog. Nu wordt dat rechtgezet. Misschien moet hij dan ook nog een bril. Ook dat is niet erg. Kinderen met een bril zien er vreselijk knap uit. Veel beroemde mensen dragen er ook één. Merlijn bijvoorbeeld. Koning Albert II. Velen dragen ook een zonnebril bijvoorbeeld.

Pieter blijft een dag, een nacht en nog een halve dag in het ziekenhuis. Op woensdagavond om achttien uur piept heel voorzichtig de deur van kamer 218 open. Frederik loert door de spleet. Het is er aardedonker. Hij duwt de deur verder open.

Er is eerst nog een duister halletje. En dan een tweede deur.

Klopklop.

Hij hoort stemmen.

Klopklop!

Even vallen de stemmen stil. Frederik ademt diep in. Hij duwt die tweede deur nu open. Licht stroomt het halletje binnen.

Twee mooie meisjes en een vrouw zitten rond een bed: de zussen en de ma van Pieter. Op het voeteneind van het bed rust een reuzengrote knuffelbeer uit van een dagje niksdoen. In het bed ligt Pieter. Hij draagt een zeeroversband dwars over zijn hoofd. Die houdt de ooglap op zijn plaats.

'Dag', zegt Frederik zacht. 'Dag, dag, dag. Hei, Pieter'. Het witte hoofd beweegt even.

'Is dat Frederik daar?' klinkt het uit het bed. Eén oog zonder wimpers gaat open. Oei, wat ziet dat er vreemd uit.

'Is dat je buurjongen uit je klas? Hoe heet je, hé?' vraagt de vrouw. 'Ik ben Pieters mama'.

'... rik'.

'Wablief?'

'... derik'.

'Dirk?'

'Nee: Frederik'.

'Aha, Frederik. Dag, Frederik'.

'Hoi, Frederik!' zegt Pieter nu.

Eén van de meisjes schuift nog een krukje bij. Frederik weet nu helemaal niet meer wat eerst te doen. Hij krijgt handjes en moet drie keer een hand geven. Hij wil naar Pieter wuiven. Ziet die wel iets door dat ene oog? Hij moet op een krukje. Hij kijkt naar die ooglap en naar een oog zonder wimpers.

'Eh ... ah ... dag ...', stamelt hij. De zussen glimlachen naar hem. Ze zijn een flink

stuk ouder dan hun broer.

'Jij bent dus Frederik, hé', zegt er één. Hij knikt en wordt lichtjes rood. Dan kijkt hij weer naar het bed. Het is precies het oog van Pieter niet dat naar hem loert. Het is een ander oog.

'Nu ziet het er nog een beetje vreemd uit, hé Frederik', zegt Pieters ma. 'Het andere oog zal er ook zo uitzien, hoor. Straks doet de dokter er het verband even af. Pieter is nog wat duizelig van de verdoving. Over enkele dagen ziet hij er weer heel gewoon uit'.

'Ja', knikt Frederik. Hij ziet cadeautjes op het bed liggen. Zelf heeft hij er geen mee. 'Dat is die jongen die Pieter soms roodhuid noemt', fluistert die ene meid tegen de andere.

'Het is wel vriendelijk van je om Pieter nu al te bezoeken', zegt Pieters ma. 'Ken je Eva en Melanie? Nee, zeker? De zussen zijn ook al wat ouder, hé'. De mooie wichten glimlachen weer naar hem. Hij wordt nog een tintje roder.

'Zie je wel', fluistert Melanie. Eva schopt tegen haar been.

'Deed ... doet het pijn?' vraagt Frederik. Het witte hoofd rolt even heen en weer.

'Nee, hoor: niks van gevoeld. Maar ze hebben wel mijn linkeroog met een lepel uit mijn hoofd gehaald, hé ma?'

'Maar jongen toch! Dat is zo ... zo ... zo eng om te zeggen'.

'Maar het is toch waar! De dokter zei dat het naast mijn hoofd lag. Dan opereert hij het. En dan stopt hij het er weer in'.

'Maar wel helemaal onder verdoving, hé. Je weet of je voelt het niet eens'.

'Eèk', doet Eva.

'Frederik kan daar heel goed tegen', zegt Pieter. 'Zijn pa is ook dokter'.

'Ja ja,' knikt zijn ma, 'ook nog waar. Hou je nu maar rustig, jongen'.

'Hebben ze echt je oog uit je hoofd eh ... gehaald!?' vraagt Frederik. Hij gelooft er niks van.

'Ja ja!' zeggen Eva en Pieter tegelijkertijd. Eva knikt heftig, alsof het over haar eigen oog en haar eigen hoofd gaat.

'Het is zo', zegt Pieters ma. 'Je vindt het misschien wat vreemd, maar erg is het niet. Kunnen we nu niet over wat anders praten, asjeblijft?'

'Met een lepeltje', klinkt het weer uit het bed.

'Zo is het wel goed hoor, Pieter', zegt ma. 'Dat weten we nu al. Voel je je al een beetje beter? Ben je nog verdoofd in je hoofd?'

'Kijk', antwoordt Pieter. Hij gaat rechtop in bed zitten. 'Ik voel me prima'.

'Zijn oog ziet er toch vreselijk uit', vindt Melanie. 'Net iemand uit een griezelfilm'.

'Dat komt ook door de zalf. En de verdoving. En die wimpers die weg zijn, natuurlijk. Het andere oog zal er ook vreemd uitzien. Na een paar dagen merk je niks meer'.

'Ik moet de groeten doen van meester Tom', zegt Frederik. 'We maken een grote tekening voor je, met de hele klas. Maar die is nog niet af. Je komt zeker nog de laatste dag?'

Pieter knikt.

'Ik kom mijn spullen nog ophalen, hé. Ma brengt me in de auto'.

Plotseling gaat de deur open, zonder kloppen. Het is de dokter. Hij heeft een ernstig brilletje op zijn neus staan. Hij kijkt er voortdurend boven. Iedereen zwijgt even.

'Dag dames en jongheeren', groet hij. Zijn hoofd glimt. Het is zo kaal als een kei. Zijn brilletje flikkert in het licht.

'Dag dokter'.

Er komt nu ook een verpleegster binnen. Ze duwt een rolwagentje voor zich uit. Daarop liggen allerlei instrumenten. Nee, géén lepels: dat heeft Frederik onmiddellijk al gezien.

'En hoe gaat het met de jonge zeerover? Al rechtop in bed, zie ik?'

'Alles is prima hoor, dokter', zegt Pieters ma. Hij heeft zelfs al bezoek van zijn vriend.

'Als de dames en de jongeheer nu misschien even enkele minuutjes op de gang willen wachten ... '.

'Tot straks, Pietermans', zegt ma.

Met de zussen en de bezoeker verlaat ze kamer 218. De verpleegster en de dokter buigen zich over de piraat met de witte ooglap. Die piraat wordt nu wel een beetje zeeziek.

Na een tiental minuten komen de dokter en de verpleegster weer naar buiten. Het rode lampje boven de deur van kamer 218 floept weer uit.

'Alles in orde'.

'Dank u wel, dokter. Morgen mag hij toch naar huis, hé?'

'Geen probleem. Ik kom dan nog even langs'.

Ze schuifelen met z'n vieren het duistere halletje door. Pieter heeft nu allebei zijn ogen vrij. Maar die zitten potdicht van de zalf. Je kunt niet zien of ze open zijn of dicht. Ze gelijken op de ogen van de reusachtige knuffelbeer op zijn voeteneind.

'Hé', zegt Eva.

'Hé', zegt Melanie.

'Welwel, is het eraf?' vraagt ma.

Frederik schrikt een beetje. Blijft dat zo met die ogen? Nee toch?

'Ik krijg ze niet open, maar de dokter zegt dat het nog een tijdje zo zal zijn. Alles plakt dicht'. Pieter tast naar zijn knuffelbeest.

'Heeft het pijn gedaan?'

'Ja, toch wel. Er zit weer nieuwe zalf op. Nu zie ik nog minder dan daarstraks. En het verband is af'.

'Geduld, jongen, geduld'.

'Je lijkt nu op je teddybeer', lacht Eva.

'Is Frederik hier nog?'

'Ja, hoor'.

'Joehoe, Pieter!' zegt Frederik stilletjes. Hij kan maar niet genoeg krijgen van die ogen.

'Jullie zouden een foto van Pieter moeten nemen', zegt hij plotseling.

'Dat is het idee!' roept Pieters ma. 'Dat we daar niet vroeger aan gedacht hebben!'

Melanie: morgen brengen we het apparaat mee, hé?'

Frederik gaat weer op zijn krukje zitten. Hij gloeit van trots.

'Overmorgen krijgen we ons rapport', zegt hij.

'Maar dat zal ik niet kunnen lezen', zegt Pieter.

'Misschien word je dan nog wat zieker', proest Melanie.

'Nee nee, ik word alsmaar knapper. In de vierde klas zal ik zelfs een bril dragen. Alleen om te lezen'.

'De dokter had er ook één op zijn neus'.

'Dat heb ik niet gezien'.

'Kon je ook niet, hé'.

'Zullen jullie weer samen zitten in de vierde klas?' vraagt Eva. Frederik knikt. Hij voelt zich meer en meer op zijn gemak bij die twee mooie meiden. Wie weet trouwt hij later met één van ze.

'En moet je pa ook zulke vreselijke dingen doen?' vraagt Melanie. 'Ogen uit mensenhoofden lepelen?'

'Eva toch!' roept Pieters ma.

'Hij bezoekt zijn zieken op de brommer', zegt Frederik. Hij glundert. 'Maar hij moet niet opereren'.

Eva en Melanie bekijken die roodhuid met glinsterende ogen.

'Op de brommer?'

'Ja, het verkeer is te druk'.

'Een pa die dokter is, dat is leuk'.

Frederik haalt zijn schouders op.

'Dat is toch jouw ma van die vrouwenclub, hé?' zegt Pieters moeder. 'Ik zag ze in de krant'.

'Ja'. Wat voelt Frederik zich nu zalig op zijn bezoekerskrukje!

'Frederik! Vertel eens over die autoband!' klinkt het plotseling uit het bed.

Ha! Haha!

De vlammen slaan nu uit Frederiks hoofd. Maar nu zijn het andere vlammen. Het is een vreugdevuur.

De zoon van de medicijnman kucht gewichtig. Hij schuift heen en weer op zijn krukje.

'Mijn pa bezoekt dus zijn zieken op een brommer ... ', begint hij.

De twee mooie squaws knikken nieuwsgierig. Het gewonde opperhoofd in bed gaat weer rechtop zitten. De moeder van de squaws en het blinde opperhoofd glimlacht stiekem achter een zakdoekje met blauwe bolletjes op. En de Grote Beer op het bed spitst onzichtbaar zijn oren.

Vele namen heeft deze vreemde krijger.

Kort: ... rik.

Iets langer: ... derik.

Lang: Frederik.

Soms: Roodhuid.

Voluit: Frederik Hoogoven.

Stam: de derde klas. Straks de vierde.

Heldendaden: botsingen, optochten, betogingen.

Strijdkleuren: twee rode blossen, verspreid over beide wangen.

Belangrijkste wapen: een autoband.

En hij vertelt. Zijn gezicht heeft eerst de kleur van een roze pompelmoes. Dan van een boze sinaasappel. Diep oranje dus. Daarna wordt het knalrood. Bloedrood. Zo rood als een kreeft. Zo rood als een kilogram tomaten.

Acht ogen kijken naar hem. Zes gewone en twee gezalfde. En de rode blossen op zijn wangen zijn om te stelen.

-----EINDE-----